

Lord Raffles

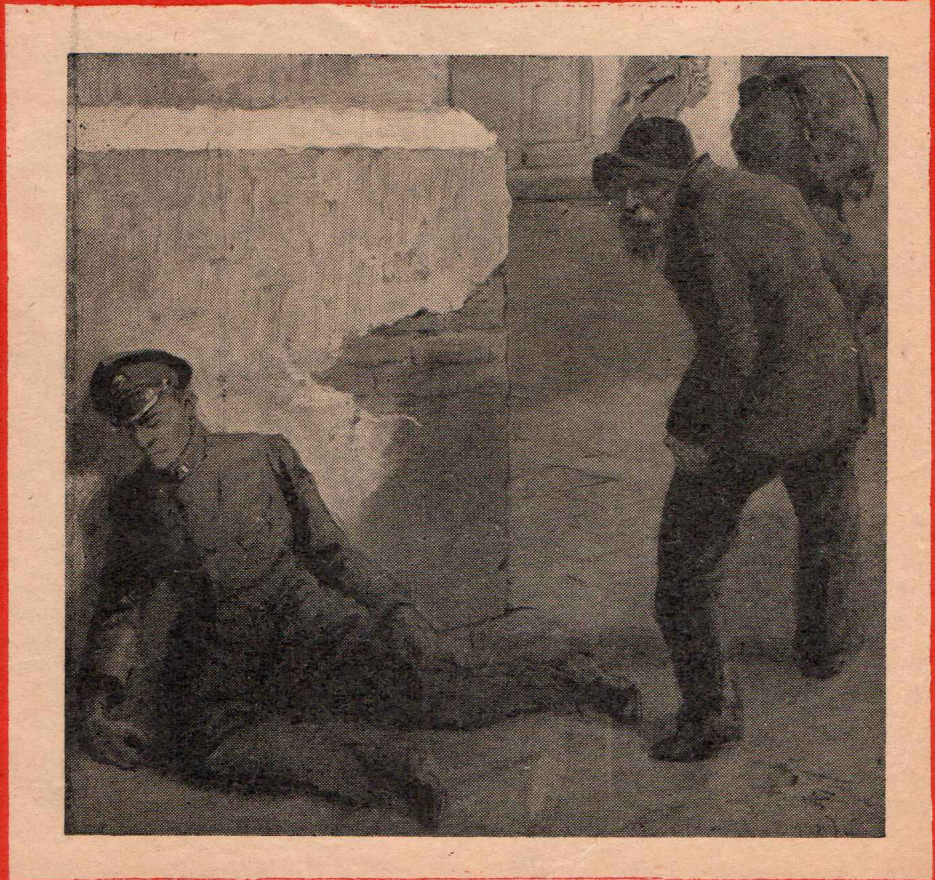
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VALSE MUNTERS

N° 2573

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Valse munters

HOOFDSTUK I.

IN HET BATTERSEA-PARK

De longen van Londen zijn wereldberoemd.

Men moet bij deze naam niet denken aan het lichaamsdeel, waardoor wij ademen maar aan parken. Het moge op het eerste gehoor een weinig vreemd klinken, dat men aan parken deze naam geeft, maar bij enig nadenken is dit zo vreemd niet.

Londen heeft, als alle grote wereldsteden, een groot gebrek en dat is, dat men er meer stof, vuil en roet aantreft dan wel voor de gezondheid goed is. Dat is het beste te bemerken als het nevelig weer is.

Dan worden in die nevel alle stof- en roetdeeltjes opgenomen, zodat er soms een ondoordringbare sluier ontstaat, die de gehele stad in een ondoorzichtig waas

hult.

Het is bekend, dat op dergelijke, zogenaamde foggy days, er twintig procent meer mensen sterven dan op andere dagen.

Daarom heeft men ingezien, dat een stad, waar de gezondheid zoveel gevaar loopt, moet kunnen beschikken over plaatsen, die niet al te ver van het centrum verwijderd zijn en waar de mens zuivere lucht kan inademen.

Deze plaatsen zijn de parken van Londen, die daarom dan ook de longen van de wereldstad worden genoemd.

Een van de mooiste, hoewel niet het grootste park is het Battersea Park, dat in het zuidwesten van Londen gelegen is, tegenover Kensington Gardens, aan de overzijde van de Theems, waaraan

het grenst.

Op een zekere avond omstreeks een uur of tien, liepen in dit park een paar heren te wandelen. Het was donker, maar de maan scheen en bij het onzekere bleke maanlicht was duidelijk te zien, dat zij tot de deftige stand behoorden.

Beiden rookten een sigaret en spraken op gedempte toon.

Een heerlijke rust heerste in de lanen van het park. Slechts heel vaag drongen de geluiden van de wereldstad tot hier door en alleen het geruis der bladeren van de bomen werd vernomen.

De twee wandelaars, die kalm met elkaar liepen te praten, hadden nu een smal, kronkelend pad bereikt, dat langs de vijver liep. Het was een beeld van rust en vrede, dat men zeker niet in het midden van een wereldstad als Londen zou hebben verwacht.

Eensklaps bleef een der twee wandelaars, de langste der twee, staan en hief het hoofd op, alsof hij luisterde.

— Komt het jou ook niet voor, Charles, klonk en diepe welluidende mannenstem, alsof er ergens gesproken wordt? Ik meende stellig iets te horen.

— Ik heb niets gehoord, antwoordde diens metgezel, maar zelfs al zou ik het wel hebben gehoord, dan zou ik mij daarover niet hebben verwonderd. Het is toch niets vreemds, Edward, dat er behalve wij, hier in het park nog een paar personen zouden wandelen, is het wel?

Inplaats van te antwoorden bleef de langste der twee nog even luisterend staan, waarna hij zijn weg vervolgde.

— Neen, dat is het ook niet, Charles, luidde het antwoord, maar ik dacht dat ik hoorde schreien en je weet, dat ik...

Midden in de zin hield de spreker op, om nogmaals te blijven staan en wederom te luisteren.

Het scheen dat de andere het geluid nu ook gehoord had, want ook deze keek om zich heen, als om te zoeken, waar het geluid vandaan kwam.

Beiden gingen nu de kant op, vanwaar zij het meenden te horen. Het bleek, dat zij zich niet vergist hadden, want plotseling zagen zij iemand, die

op een bank zat bij de vijver. De twee wandelaars zagen een man, die diep voorover gebogen, met het gelaat in de handen zat.

De twee wandelaars hadden zo zacht gelopen en waren zo ongemerkt genaderd, dat de man op de bank er onbewust van was.

Het was de krachtige gestalte van een waarschijnlijk nog jonge man, wiens kleren er op wezen, dat hij het vroeger beter had gehad. Hoe oud en verwaarloosd zij waren, toch was duidelijk de goede snit waar te nemen.

Daar de man nog steeds met het gelaat in de handen bleef snikken, maakten de twee wandelaars daaruit zeer terecht op, dat een groot verdriet hem moest hebben getroffen en daar het altijd onaangenaam is, een ander onbewust gade te slaan in intieme aangelegenheden, viel het niet te verwonderen, dat de wandelaars aanstalten maakten om verder te gaan.

Nu scheen de man hen echter bemerkt te hebben, want hij trok eensklaps de handen van het gelaat weg, stond op, keek en ogenblik naar de twee stilstaande mannen, sprong op en snelde weg.

De wandelaars naderden nu de bank en zagen daarop en slappe hoed liggen, blijkbaar het hoofddeksel van de eenzame man, die zo haastig gevlucht was.

Dit was inderdaad het geval, want de gevluchte kwam terug, klaarlijk om het vergeten hoofddeksel te halen.

Toen hij zag, dat de twee wandelaars bij de bank stonden, scheen hij te aarzelen.

Dat zag de langste der twee, en met de hoed in de hand, naderde hij de eenzame man, om hem zijn hoofddeksel terug te geven.

— Neem mij niet kwalijk, waarde heer, klonk het op zachte, sympathieke toon, denk vooral niet dat ik mij in uw zaken wil dringen, maar ik werd door uw schreien aangetrokken en daar ik geen tranen kan zien, zonder een poging te doen tot troost, zult ge het me, hoop ik, niet ten kwade duiden, als ik u vraag of ik u misschien op de een of andere wijze hulp kan bieden. Ik kan

een vrouw niet zien schreien, maar een man nog veel minder.

Terwijl hij deze woorden zei, had hij de hoed aan de man, die was blijven staan, overhandigd en de heer, die de sympathieke woorden van medelijden had uitgesproken, was nu in staat het gelaat van de vreemde man beter op te nemen.

Het was onmiddellijk te zien, dat de man betere dagen had gekend.

Het voorhoofd was doorploegd door vele rimpels, welke ongetwijfeld door zorgen en ontberingen waren ontstaan.

Hij wist blijkbaar niet wat te antwoorden en draaide de hoed verlegen in zijn handen rond.

Dat zag de medelijdende wandelaar en, gebruik makende van dit ogenblik van aarzeling, stapte hij op de man toe, schoof zijn arm door de zijne en begon op zachte, overredende toon tegen hem te spreken.

— Vertel mij maar niets, waarde heer, zo begon hij, laat mij maar het woord doen. Het is niet voor het eerst, dat ik ongelukkigen, die meenden, dat alle hoop voor hen vervlogen was, heb kunnen helpen. Ik zeg, dat allen om u er van te overtuigen, dat slechts goede bedoelingen mij tot u hebben gevoerd. Kunt gij uw lot niet aan mij toevertrouwen? Ik voor mij beloof u, dat ik graag al mijn krachten zal inspannen om u te helpen.

De man antwoordde niet, maar stapte

langzaam, alsof hij zich met moeite voortbewoog, met de vreemde heer mee.

Deze zag de moeilijke gang van de schijnbaar zo krachtige gestalte en zonder verdere verklaringen nodig te hebben, begreep hij onmiddellijk waar het aan schortte.

Hij bleef staan en wenkte zijn metgezel, die bescheiden op enige afstand het tweetal was gevolgd, naderbij te komen.

— Charles, zei hij, toen de tweede wandelaar genaderd was, doe mij het genoegen en loop even vooruit naar Adelphi, je weet wel, dat eenvoudige restaurant, waar men tegen billijke prijs zo goed kan eten. Bespreek daar even een aparte kamer. Drie couverts.

Deze laatste woorden zei hij enigszins luider, daar de toegesprokene zich reeds met vlugge tred verwijderd had.

Het was duidelijk te zien, dat die twee heren vrienden waren en elkaar blijkbaar zonder veel woorden te behoeven gebruiken, begrepen.

Langzaam wandelde het ongelijke tweetal thans door de lanen van het park naar de uitgang en sloegen, daar aangekomen, een lange rechte straat in.

Het was Kingsroad en in de tamelijk donkere straat zag men op enige afstand een verlicht uithangbord, waarop de woorden Adelphi's Restaurant te lezen waren.

Naar dit doel richtte het tweetal zijn schreden.

HOOFDSTUK II.

HET NOODLOT VAN DANBY

Op de hoek van Kingsroad vonden de twee wandelaars een klein lokaal in het Adelphi-restaurant, dat op deze tijd nog niet druk werd bezocht, en waar men de vooruit gezonden heer op hen vond wachten.

De langste der twee heren, bedankte zijn vriend voor diens zorgen, toen hij zag, dat in een apart vertrek reeds ge-

dekt was.

Hij had onmiddellijk begrepen, toen hij zag, dat de man in het park zich zo moeilijk voort bewoog, dat dit slechts een gevolg was van grote uitputting en hij had begrepen, dat hierover niet gesproken, maar dat er gehandeld moest worden.

De man had misschien in vele dagen

geen warm, misschien zelfs in het geheel geen eten gehad en daar het aan zijn gelaat en kleding te zien was, dat hij in ieder geval tot de fatsoenlijke stand behoorde, had de medelijdende heer niet gearzeld hem mede te nemen naar een eenvoudig restaurant, teneinde hem daar door een hartig maal op krachten te laten komen.

De onbekende was als het ware willoos; hij liet als een klein kind voor zich zorgen en had nog nauwelijks een woord gesproken. Zijn blikken echter zeiden des te meer en vol dankbaarheid rustten zij op zijn beide redders, die zich beijverden om, door bedaard met hem over alle mogelijke onverschillige dingen te praten zijn treurige gedachten op de vlucht te jagen.

Toen de grootste der twee vrienden zijn jas had uitgedaan, zag men een elegante, lenige gestalte. Het gelaat was fijn besneden en verried grote intelligentie. Iedere beweging wees erop dat deze man behoorde tot de hoogste kringen.

Zijn vriend was jonger. Blonde, enigszins krullende haren omlijstten een blozend fris gelaat, waarin een paar blauwe ogen stonden, die goedmoedig de wereld inkeken.

Onder de maaltijd werd niet veel gesproken. De twee vrienden zorgden er voor, dat hun beschermeling zich te goed kon doen aan de wel eenvoudige, schotels, zonder dat hij zich voor zijn eetlust behoefde te schamen. Zonder hem met vragen lastig te vallen of plichtplegingen te maken, zorgden zij er voor, dat hij van alle gerechten een ruime portie kreeg en tot hun voldoening zagen zij dan ook, dat langzamerhand de kleur op zijn bleke wangen terugkeerde en zijn ogen niet meer zo treurig stonden.

Toen zij gereed waren, zei de oudste der twee:

— Wij hebben thans de inwendige mens zo'n beetje versterkt; nu is het zaak om eens verder te praten. Wij wensen ons niet aan u op te dringen, zoals ik reeds zei, maar willen u helpen als wij dat kunnen. Ik verzoek u dus, als ge daartoe bereid zijt, ons iets naders om-

trent uw persoon mee te delen.

— Ik dank u van ganser harte voor de goedheid, die ge mij hebt bewezen. Waarom zou ik het voor u verzwijgen, dat ik wanhopig was. Mijn gemoed was vol, ik had niemand om mijn nood aan te klagen en onder de indruk van het kalme, vredige natuurfereel in het park voelde ik hoe plotseling, als van zelf, mij de tranen over de wangen vloeiden. Ik schaamde mij daarover, maar ik kon er niets aan doen, het was sterker dan mij zelf.

— Tranen zijn niet onmannelijk, zei nu de oudste der twee, die het woord deed, zij, die dat zeggen, hebben van de lasten en zorgen des levens geen begrip. Meestal zijn dezen slechts zij, wie alles in de wereld steeds is meegelopen, of die met veronachtzaming, van alles wat goed en edel in de mens is, hun wil hebben weten door te drijven en zich aardse schatten hebben weten te verwerven, vaak ten koste van de tranen en het hartebloed hunner medeschepselen, voor wier noden en leed zij vreemd zijn gebleven.

Terwijl de heer aldus sprak, had de vreemde man hem met enige verwondering in zijn blik gadegeslagen.

— Nu ik u zo hoor spreken, zei de man, is het mij alsof gij mij een waarheid verkondigt, die mij reeds jaren lang voor de geest zweeft en waaraan ik mij had leren onderwerpen. Ik heb veel geleden en ik moet zeggen, dat dit alles de schuld is van onverdraagzaamheid en eerzucht van anderen.

— Vertel ons wat u drukt, zei de oudste der twee heren.

— Dat wil ik, luidde het antwoord. Ge hebt er recht op, alles omtrent mij te vernemen. Ik wil mijn noodlot geheel en al in uw handen leggen; gij zult over mijn verder leven beslissen.

— Goed. Opdat ge echter weet, wie ge uw vertrouwen schenkt, wil ik u eerst zeggen, wie wij zijn. Ik ben lord Edward Lister en deze heer is mijn vriend Charles Brand.

De vreemde boog even het hoofd en maakte evenens zijn naam bekend.

— Mijn naam is Harry Leyden. Luistert heren, naar het verhaal van mijn

noodlot.

Aan de westkust van Schotland ligt het graafschap Argyll, en schoon maar woest berglandschap.

Lord Lister knikte en zei:

— Dat weet ik; die streek is mij bekend. Ik ben daar eens geweest.

— Welnu, ging Leyden voort, dan behoef ik niet uit te weiden over de beschrijving van het landschap. Op ongeveer zes uren afstands van de hoofdstad Inverary ligt, tussen haast onbegaanbare rotsen het kasteel Eaglestone. Tot het midden van de zeventiende eeuw behoorde het aan de Schotse familie Campbell, die nog heden de titel Argyll voert. Toen in 1661 Archibald, graaf Argyll, een vriend van Cromwell, als koningsmoordenaar werd onthoofd, verviel het kasteel Eaglestone aan de Kroon. In 1680 ging de bezitting over aan het geslacht Danby. De betekenis van dit geslacht voor de geschiedenis van Engeland zal u zeker bekend zijn. Eaglestone is sindsdien tot op de huidige dag in het bezit van het geslacht Danby gebleven. Juist heden tien jaren geleden, op zijn vijftigste geboortedag, stierf lord Robert Danby.

Bij de laatste woorden smoorde de spreker een snik en hete tranen rolden uit zijn ogen.

Lord Lister legde de hand met bemoeidigend gebaar op Leyden's arm; deze onderdrukte zijn ontroering en vervolgde op meer vaste toon:

— Gij zult er u misschien over verwonderen, dat deze zaak mij zo ontroert. Maar lord Danby was mijn vader. Ik heet eigenlijk: Harry Danby, earl Eaglestone.

Danby vervolgde:

— Toen ik veertien jaar oud was, stierf mijn moeder. Nadat mijn vader de overledene vier jaren oprecht betreurd had, trouwde hij op negenendertigjarige leeftijd met Ethel Vanderford. Zij had mijn vader weten in te palmen. Hij was steeds een oprecht karakter geweest en begreep niet, dat de liefde van Lady Ethel gehuicheld was; dat het haar alleen te doen was om zijn rijke bezittingen.

Nauwelijks een jaar na het huwelijk

werd een zoon geboren en sinds dat ogenblik deed mijn stiefmoeder alles om mij, aan wie de bezitting eens ten deel moest vallen, te verdringen. Ik begreep in het begin niets van al de sluwe streken die listige vrouw, maar later, toen het te laat was, werd mij haar handelwijze volkomen duidelijk.

Het was haar er om te doen, het hart van mijn vader hoe langer hoe meer van mij te vervreemden en dit werd haar des te gemakkelijker gemaakt, wijl ik haar zelf daartoe in staat stelde.

Zij behoefde zich niet al te veel in te spannen om allerlei intriges te bedenken, waardoor zij mij in het ongeluk kon storten.

Door vrienden was ik in gezelschap verzeild geraakt, waar men het enige levensgenot zoekt in spel en weddenschap. Ik gaf mij al spoedig aan die verderfelijke gewoonte over, met de gedachte, dat ik toch eens een rijke erfgenaam zou zijn.

Lady Ethel had, bezorgd als zij was voor haar zoon, die deze anders zo liefdeloze vrouw op hartstochtelijke wijze lief had, mijn vader menigmaal op mijn verkwistende levenswijze opmerkzaam gemaakt. Het kwam tussen hem en mij tot hevige uitbarstingen en hij dreigde ten slotte, dat hij geen schulden meer van mij zou betalen, als ik mijn leven niet beterde.

Ik moest hem plechtig beloven geen kaart meer aan te raken, met mijn vrienden te breken en mij op mijn studie toe te leggen.

Ik beloofde het hem en de hemel is mijn getuige, dat ik het op dat ogenblik ernstig meende. Maar behoef ik het nog te zeggen, heren? De geest is gewillig, maar het vlees is zwak. Hoewel met de beste voornemens bezielde, struikelde ik opnieuw en viel dieper dan ooit.

Lady Ethel speelde intussen een onwaardig spel. Terwijl zij achter mijn rug mijn vader voortdurend tegen mij opzette, deed zij zich aan mij steeds voor als een liefhebbende moeder.

Op zekere dag echter vielen mij de schellen van de ogen en ik bemerkte, welk een slechte vrouw zij was.

Dit bleek mij op zekere dag, toen ik

vreselijk in nood zat.

Hoewel ik mijn vader mijn woord had gegeven, mijn leven te zullen beteren, was ik toch weer gaan spelen en moest een schuld van twaalfduizend gulden binnen vierentwintig uur betalen. Ik durfde mijn vader dit niet te bekenen, want ik vreesde zijn rechtmatige toorn. En in mijn grote angst wendde ik mij tot mijn stiefmoeder.

Zij, die zich steeds zo hulpvaardig had betoond, beloofde ook thans, mij te helpen. 's Avonds zou zij mij, naar zij mij beloofde het geld geven.

In die dagen logeerden een groot aantal vrienden van mijn vader op het kasteel, met wie hij vaak op jacht ging.

Vol ongeduld wachte ik het ogenblik af, waarop mijn stiefmoeder mij de duizend pond sterling zou brengen. Het werd al later en later. Ik was, volgens afspraak, op mijn kamer gebleven en vroeg mij tevergeefs af, waar Lady Ethel die grote som toch vandaan zou halen, maar tenslotte troostte ik mij met de gedachte, dat ik spoedig in het bezit zou zijn van de vereiste som en mijn schuld kon betalen, zonder dat mijn vader iets vernam van mijn nieuwe vergrijp.

Het was reeds elf uur, toen op mijn deur werd geklopt. Ik opende en mijn stiefmoeder duwde mij een portefeuille in de hand. Zij legde haar vinger op haar mond, mij aldus tot zwijgen aanmanend en ging snel weer heen.

Ik deed de portefeuille open en vond daarin tot mijn onuitsprekelijke vreugde een som van ongeveer duizend pond. Gerustgesteld ontkleedde ik mij en legde mij ter ruste. De portefeuille had ik op het nachttafeltje gelegd.

Met mijn gewone zorgeloosheid, brak ik er mij het hoofd niet over hoe mijn stiefmoeder aan dat geld was gekomen. Ik had het geld, kon mijn schuld betalen en dat was de hoofdzaak.

Weldra was ik in diepe slaap gedompeld.

Ik kon ongeveer een uur geslapen hebben, toen ik door stemmen gewekt werd.

Ik sloeg de ogen op, en zag mijn vader, die met een zijner vrienden in mijn kamer stond. Zij waren gekomen om mij te wekken, want er was iets ernstigs

voorgevallen.

Leyden hield hier even op en bedekte het gelaat met de handen. Een diepe zucht ontsnapte zijn borst.

Het scheen, dat de herinnering aan hetgeen destijds was voorgevallen, hem sterk aangreep en de twee vrienden, die met aandacht hadden geluisterd, vroegen hem niets.

Na enkele ogenblikken vervolgde Danby zijn verhaal.

— Het bleek, dat toen de gasten van mijn vader zich tegen middernacht naar hun slaapkamers hadden begeven, een hunner ontdekte, dat hij zijn portefeuille miste. Hij doorzocht zijn kamer en ging, toen hij niets vond, naar de eetzaal terug, waar hij mijn vader aantrof.

Hij deelde mijn vader zijn verlies mede, er bij voegende, dat hij zeker wist, dat de portefeuille zich nog in zijn koffer bevond, toen hij die namiddag was uitgereden. Hij wist het daarom zo zeker, daar hij er enige bankbiljetten had uitgenomen en in zijn portemonnaie gedaan, daar de dikke, lederen tas hem wat zwaar was en hem allicht in zijn bewegingen zou hinderen. Hij had de portefeuille in zijn koffer, boven op zijn andere zaken gelegd en de koffer op de gewone wijze met zijn sleutel gesloten.

Het slot was volkomen intact, maar de koffer was niet meer gesloten en de portefeuille verdwenen.

Mijn vader, man van eer, was door deze mededeling ten zeerste geschokt en voelde het, alsof hij persoonlijk van diefstal was beschuldigd.

Onmiddellijk beloofde hij zijn gast alle mogelijke maatregelen te zullen nemen, opdat de portefeuille terecht zou komen. Hij wilde alle huisgenoten eerst ondervragen en, als dat tot niets leidde, de hulp van de politie invoeren.

Ik ontwaakte toen mijn vader met zijn gast ook in mijn kamer kwam, om mij te wekken.

Het is onmogelijke te beschrijven, wat er toen voorviel. Toen men licht in mijn kamer had gemaakt, zag de eigenaar terstond de hem toebehorende portefeuille op het nachttafeltje liggen. Mijn vader was buiten zich zelf van woede en een

ogenblik dacht ik, dat hij mij te lijf wilde gaan.

In mijn angst en verwarring bekende ik alles: mijn lichtzinnigheid en mijn speelschulden. Ik vertelde ook, dat mijn stiefmoeder mij de portefeuille gebracht had en dat ik deze had aangenomen, in de veronderstelling, dat zij mij wilde helpen.

Mijn vader liet lady Ethel terstond ontbieden. Sidderend wachtte ik haar komst af, opdat die afschuwelijke verdenking zodra mogelijk van mij zou worden afgewenteld. Zij verscheen al heel spoedig en ontkende alles.

Met een minachtend lachje zei ze dat ik waarschijnlijk gedroomd zou hebben. Nooit had zij zich op enige wijze ingelaten met mij en nog veel minder eraan gedacht, mij op enigerlei wijze te steunen door een gast te bestellen. Het was schandelijk van mij, haar van zoiets te beschuldigen.

Mijn vader, die nu niet anders kon geloven, dan dat ik die dief was en het geld had weggenomen om mijn schulden te betalen en dat ik nu nog zijn echtgenote op schandelijke wijze verdacht wilde maken, vloog woedend op mij af.

Zo driftig maakte hij zich daarbij, dat de ogen hem uit het hoofd puilden. Hij kon van woede geen woord uiten, werd blauw en paars in het gezicht, sloeg eensklaps de handen in de lucht en viel geluidloos, naar adem snakkend op de vloer.

Mijn vader was door een beroerte getroffen en een ogenblik meende ik, dat ik hem voor mijn ogen zou zien sterven. Maar buiten verwachting kwam hij spoedig weer bij.

Hij kon zich echter haast niet meer bewegen, want zijn rechterzijde was geheel verlamd.

Nu nog zie ik dit alles voor mij, ging Leyden voort. Vader, worstelend met de dood, lag op mijn bed en zijn ogen waren op mij gericht. Aldra was hij door vrienden omringd en op de achtergrond stond de vrouw, die koel glimlachte. Met een laatste krachtsinspanning wees vader mij de deur. Nog zie ik de wijsvinger van zijn linkerhand beschuldigend op mij gericht.

Ik was geheel buiten mijzelf. Ik kon mijn gedachten niet bij elkaar houden en, rende de deur uit. Ik wist niet waar ik liep, tot ik uitgeput aan de rand van een sloot neerviel.

Hier vond een kolenbrander mij de volgende ochtend liggen. Hij nam mij mede en verpleegde mij, want een hevige zenuwkoorts greep mij aan.

Toen de crisis voorbij was, schreef ik mijn vader. Ik legde hem nog eens alles uit en bezwoer hem, bij de gedachtenis van mijn overleden moeder, dat ik onschuldig was. Toen ik geen antwoord kreeg, ging ik naar het kasteel. Ik werd niet ontvangen. De volgende dag ontving ik echter een brief. Toen ik de enveloppe opende, vielen er enige bankbiljetten uit, zonder dat er een letter was bijgevoegd.

Ik was wanhopig.

Nadat ik enigszins tot kalmte was gekomen, nam ik zoveel van het geld, als ik voor de reis naar Londen nodig had. De rest liet ik de kolenbrander houden voor zijn zorgvuldige verpleging. In Londen aangekomen, liet ik mij op een schip aanmonsteren, dat naar Australië ging.

Bij mijn vlucht had ik geen papieren meegenomen.

Het enige, wat ik nog bezit, is dit medaillon. Het is een aandenken aan mijn overleden moeder, die het mij op haar sterfbed gaf.

Bij deze woorden haalde Danby een medaillon te voorschijn en reikte het lord Lister over. Toen deze het opende zag hij dat, het medaillon de portretten van Danby's vader en moeder bevatte.

Danby vervolgde nu zijn verhaal.

— Wat moet ik nog verder vertellen, heren? Toen ik in Australië werk had gevonden, schreef ik mijn vader nogmaals een uitvoerige brief, maar wederom kreeg ik geen antwoord. Ik ben er thans van overtuigd, dat mijn vader nooit mijn brieven heeft ontvangen.

Mijn stiefmoeder heeft ze waarschijnlijk onderschept. Ik, haar stiefzoon, moest voor de familie dood zijn, opdat haar eigen zoon, Arthur, alles zou erven.

De laatste tien jaren waren vreselijk

voor mij. Het was alsof het ongeluk mij had vernietigd. Ondanks alle moeite heb ik nooit veel geld verdiend. Ik kon nauwelijks in eigen onderhoud voorzien.

De naam Harry Leyden, die ik bij mijn vlucht uit Europa had aangenomen, behield ik. Twee jaar geleden keerde ik naar Engeland terug. Hier ging het mij nog slechter. Steeds ben ik een eerlijk man gebleven en heb ik mij aan geen enkele misdaad schuldig gemaakt. Daar ik echter uit deze ellende geen uitweg meer zag, was ik de wanhoop nabij. Toen zijt gij gekomen en hebt mij moed in gesproken.

Lord Lister scheen evenals Brand, diep getroffen door alles, wat hij gehoor had.

— Dat is wat voor ons, Charles, zei hij. Die vrouw moet gestraft en deze ongelukkige in zijn eer hersteld worden.

— Ik ben het volkomen met je eens, Edward, en wil van ganser harte helpen, zover het in mijn macht is.

Harry Danby schudde bij deze woorden het hoofd en zei op doffe toon:

— Ik dank u hartelijk voor uw deelneming, maar ik verzoek u, geen tijd en moeite voor mij te verspillen. Mijn leven is toch geknakt; ik geef niets meer om het bezit van rijkdom. Mijn stiefbroeder Arthur mag alles hebben. Wat mij het meeste drukt is de gedachte, dat mijn vader gestorven is, zonder overtuigd te zijn van mijn onschuld.

— Neen, zei lord Lister, gij moogt zo niet spreken. Hoe ge met uw onschuldige stiefbroeder wilt handelen, moet gij weten, maar uw onschuld moet klaar worden bewezen. Leeft die stiefmoeder nog?

— Ja. Ik heb van tijd tot tijd inlichtingen ingewonnen en weet, dat ze voor korte tijd nog leefde.

— Goed. Luister nu naar hetgeen ik u zeggen zal. Ik heb, terwijl gij uw noodlot vertelde, mijn plannen opgemaakt, welke er toe moeten leiden, dat uw stiefmoeder haar schuld zal bekennen en u in ere herstellen, maar daarvoor is in de eerste plaats nodig, dat men u, voorlopig althans, op het kasteel Eaglestone niet ziet. Ge zijt daar zeker in lange tijd niet geweest, niet waar?

— Sedert ik na de beschuldiging van

mijn stiefmoeder vluchtte, heb ik de grond van mijn geboorteplaats niet betreden, luidde het antwoord.

— Goed. Dat is uitstekend. Luister nu goed. In de eerste plaats moet ik u vertellen wie en wat ik ben. Toen ik u zoëven mijn naam noemde, Lord Edward Lister, heb ik de waarheid gesproken. Maar ik heb nog meer namen. Ik heb het volste recht mij ook Lord William Aberdeen te noemen. Misschien hebt ge deze naam wel eens gehoord in verband met verschillende werken van liefdadigheid?

Danby knikte bevestigend met het hoofd.

— Juist dat dacht ik wel. Welnu de liefdadigheid, die door mij wordt beoefend, is niet zo maar een gril, maar de gevolgen van de levensbeschouwing, die ik heb aangenomen. Het zou me te voeren u te vertellen hoe ik daar eigenlijk toe gekomen ben, maar ik beschouw het als mijn levenstaak, het herstellen van onrecht, dat de ene mens de ander aandoet. In onze tegenwoordige maatschappij, hoe verlicht deze overigens ook moge zijn, is de wet nochtans op sommige punten bepaald gebrekkig. Zo staat zij onder meer toe aan sommige mensen zich op onredelijke en onbillijke wijze te verrijken, dat anderen ten gevolge van die meerdere handigheid, hun evenmensen, armoede en gebrek laten lijden. Ik beschouw het als mijn taak daartegen op te treden en wel op een wijze, die zeer doeltreffend is, maar mij tevens buiten de wet plaatst. Ik neem eenvoudig af van hen, die naar mijn oordeel te veel hebben. Aldus is mijn leven gewijd aan de bestrijding van de misdaad, maar tevens van de politie, die natuurlijk mijn handelwijze afkeurt en mij reeds sedert jaren zoekt. Dit alles zal u duidelijker worden als ik u zeg, dat ik dit doe onder de naam John Raffles.

Danby maakte onwillekeurig een beweging van schrik.

— Schrikt gij daarvan? vroeg Lord Lister glimlachend. Zeg het gerust.

— Wel enigszins, antwoordde de ander en gij zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik dit niet had verwacht. Ik kon

natuurlijk niet weten dat hetgeen Raffles, van wie ik vaak heb horen spreken als een misdadiger, misdoet, weer goed wordt gemaakt door Lord Aberdeen of Earl Palmhurst. Vandaar mijn verwondering.

Lord Lister glimlachte en ging voort:

— Luister nu verder naar hetgeen ik van plan ben. Uw lot trekt mij aan, omdat gij hoogst onrechtvaardig zijt behandeld. Ik wil dat onrecht goed maken. Om dit te bereiken, wil ik mij uitgeven als Harry Danby. Ik heb het tamelijk ver gebracht in de kunst van vermomming, hetgeen, zoals ge wel begrijpen kunt, mij in mijn werk bijna dagelijks te pas komt. Ik heb daartoe echter dit keer niet veel nodig, want onze gestalte levert niet veel verschil op en ook onze gezichten niet. Met een kleine wijziging van de kleur mijner ogen, de vorm van mijn neus en door mijn haar een andere tint te geven, geloof ik, dat ik er uitstekend in zal slagen mij voor u te laten doorgaan.

Harry Danby had met klimmende verwondering toegelusterd.

— De kleur uwer ogen veranderen? riep hij verbaasd uit, zijt ge zelfs daartoe in staat?

Wederom glimlachte Lord Lister.

— Dat is voor mij een kleinigheid. Wanneer alles zich ten beste heeft gekeerd, dan wil ik u graag eens een avond ten mijnen nodigen, om u een denkbeeld te geven van mijn werkwijze. Nu hebben we echter iets anders te doen,

dat meer haast heeft. Het is nodig, dat gij u voorlopig verborgen houdt. Er is geen betere schuilplaats dan Londen, in welke grote stad gij in de menigte wordt opgeslokt. Mijn vriend en ik gaan naar Inverary en ik twijfel er niet aan of het zal ons gelukken u in uw rechten te herstellen. Wilt ge uw lot in mijn handen leggen?

— Ge moogt doen wat ge wilt, ik vertrouw mij volkomen aan u toe, zei Danby.

— Goed. Ga dan zo gauw mogelijk naar Londen.

Lord Lister haalde zijn portefeuille uit zijn zak en overhandigde Danby een bankbiljet van honderd pond sterling.

— Neem dit voor uw eerste uitgaven. Danby aarzelde om het geld aan te nemen.

Lord Lister echter zei:

— Neem dit gerust aan; als ge in het bezit van uw rechtmatige eigendom zijt gekomen, kunt ge mij het geleende wel terugbetalen. Ik heb u nodig voor de uitvoering van mijn plan; ge moet daarvoor gezond en fris zijn. Wij zullen elkander schriftelijk op de hoogte houden, want uw inlichtingen kunnen voor mij van groot belang zijn. Kom mij morgen vroeg bezoeken en vertel mij dan, waar ge gaat wonen. Ik denk, dat we reeds vanavond kunnen vertrekken.

Lord Lister gaf Danby zijn adres en vroeg hem om het kleine medaillon, dat deze hem terstond overhandigde.

HOOFDSTUK III.

DE SPRAAKZAME WAARD

Inverary, de hoofdstad van het graafschap Argyll, ligt in een dal tussen ruwe en kale rotsen. Een weinig noordelijk van de hoofdstad strekt een kleine landtong zich uit naar het zuiden.

Op een der meest ontoegankelijke rotsen verheft zich een oud slot, dat met

zijn tinnen het woeste bergland geheel beheerst. Trots verheffen zich daar de kantelen van Eaglestone.

De geschiedenis van het kasteel Eaglestone gaat terug tot in de twaalfde eeuw. Sinds 1680 was het in het bezit van het geslacht Danby, waarvan de

oudste zoon earl Eaglestone was.

In de loop der eeuwen is het uitwendige van het kasteel enigszins veranderd. In de vroegste tijd bestond de burcht slechts uit hoge gewelven, onderaardse gangen en holen, die in de rotten waren uitgehouwen.

In later tijden is het eigenlijke kasteel op deze oude grondvesten opnieuw opgebouwd, zodat er feitelijk een samenstelling is ontstaan van de oude burcht en het nieuwe kasteel. De totaal indruk heeft daardoor echter geenszins geleden, want ook de nieuwste opbouw is reeds vier eeuwen oud en de tijd, die alles uitvaagt, heeft ervoor gezorgd, dat ook dit gedeelte er grijs en verweerd uitziet.

De weg, die naar de burcht voert, is uiterst moeilijk.

Een goed voetganger kan deze weg niet afleggen in korter tijd dan vijf à zes uren. Als men deze weg ten einde is gekomen, staat men plotseling voor een kloof, die ongeveer negen meter breed is en ziet men een peilloze afgrond aan zijn voeten. Op de tegenover liggende rotsen verheft zich de poort van het kasteel. Eerst als de geweldige, met ijzer beslagen ophaalbrug wordt neergelaten, kan men het inwendige van die vesting betreden. Dit is de enige officiële toegang tot het kasteel. Er is echter nog een kleine poort, die aan de achterzijde, ongeveer tegenover de hoofdingang is gelegen en naar een smal pad voert, dat zich voortslingert over de kam van het gebergte. Deze weg wordt echter bijna nooit gebruikt.

In de volksmond leeft nog de sage voort, dat een onderaardse gang dwars door de rotsen zou lopen en uitkomen op het kerkhof van Inverary. Men zou langs deze weg in korte tijd van het kasteel naar Inverary kunnen komen. Enigen beweren, dat die weg slechts een uur duurde, anderen zijn de mening toegedaan, dat men er nog wel twee à drie uren voor nodig heeft. In elk geval wordt van deze onderaardse weg slechts bij overlevering gesproken en geen sterfeling weet te zeggen, waar op het kerkhof van Inverary dan eigenlijk die gang wel zou uitmonden.

In het Schotse stadje heerste op dit oogenblik enige opgewondenheid. In het hotel De Koningin van Schotland waren twee vreemdelingen aangekomen.

Aan de weinige gasten, die in de namiddag in de gelagkamer bij elkander zaten, vertelde de vrachtrijder, die als een wandelend nieuwsblad werd beschouwd, dat die twee heren met de trein van Edinburg waren gekomen.

De heren waren in het kleine logement afgestapt en hadden twee der mooiste kamers op de eerste verdieping van het hotel betrokken. De waard, die hen persoonlijk naar de kamers had gebracht, wilde zich juist verwijderen, toen een der gasten zei:

— Breng ons een fles goede wijn. Wij zouden graag enige inlichtingen van u hebben; breng dus ook een derde glas mee en blijf ons wat gezelschap houden. Wij kunnen dan wat praten en kunnen ons er meteen van overtuigen dat de wijn goed is.

De waard, een klein mannetje met vrij dikke buik en kleine oogjes, grijnsde vergenoegd en zei, zich de handen wrijvend:

— Het is een grote eer voor mij, heren, maar ge kunt er van op aan, ik zeg, ge kunt er van op aan, dat mijn wijn goed is.

— We zullen zien, antwoordde de grootste der twee heren, terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam. De waard kwam gedienschtig met een lucifer aan.

— Welke wijnsoort verlangt ge, mijnheer?

— De beste, die ge in de kelder hebt.

— Zeer goed. De heren zullen goed bediend worden, ik zeg, de heren zullen goed bediend worden.

Toen de deur achter de waard dicht was, begon de jongste der twee vrienden smakelijk te lachen.

— Wat is dat een komische kerel, Edward, zei hij. Heb je wel gemerkt dat hij alles twee keer zegt?

— Beste Charles, zei Raffles, hij vindt zich zelf zeker zo interessant, dat hij denkt dat men hem minstens twee keer moet horen.

Brand deed zijn koffer open en haalde

er een platte doos uit, die hij Raffles gaf.

— Overtuig je er nu zelf van, dat de pruik uitstekend gelukt is. De kapper heeft er veel werk van gemaakt en zichzelf overtroffen.

Raffles deed de doos open. Hij haalde er het kleine medaillon, dat Harry Danby hem gegeven had eruit en vergeleek portret en pruik. Hij knikte tevreden.

— Inderdaad uitstekend. Ik geloof zeker, dat, met de baard, Danby zelf mij voor zijn overleden vader zal houden. Ik denk, dat dit kunstwerkje ons goede diensten zal bewijzen.

Er werd geklopt.

Raffles deed de pruik gauw in de doos en riep:

— Binnen.

De deur ging open en de waard trad binnen. Hij droeg drie wijnglazen op een blad en onder de arm een fles wijn.

Hij zette het blaadje met de glazen op tafel en hield de fles met zegevierend gebaar omhoog.

— Ge zult tevreden zijn, ik zeg, ge zult tevreden zijn. Het is de beste wijn, die ik heb, de beste wijn, die ik heb.

Hij veegde onder het praten het stof van de fles en vulde de drie glazen.

Raffles proefde van de wijn, nadat hij het glas tegen het licht had gehouden en genoot zichtbaar van de inderdaad heerlijke geur.

De waard keek in gespannen aandacht naar de bewegingen van zijn gast, en zei toen zegevierend:

— Nu, had ik geen gelijk, ik zeg, had ik geen gelijk?

— De wijn is goed, ik ben tevreden, antwoorde Raffles.

Het drietal dronk en de waard zei met een kleine buiging:

— Op uw welzijn. Opdat het u in mijn logement nog lange tijd moge bevallen, ik zeg, nog lang moge bevallen.

Brand kon zich niet weerhouden de waard na te doen en zei lachend:

— Daarop is alle kans, ik zeg, daarop is alle kans, zeg ik.

Raffles schoot in een lach en bood de waard, die een beetje overbluft was door Brand's scherts, om het weer goed te maken zijn sigarettenkoker.

De man nam er voorzichtig een sigaret uit, stak toen het verkeerde eind in zijn mond, beet er eens stevig op en stak een lucifer aan. Weldra dampte hij als een schoorsteen; geweldige rookwolken voor zich uitblazend. Maar het was duidelijk te zien, dat hij aan het roken van sigaretten niet gewend was, ten minste na enkele ogenblikken nam hij de sigaret uit zijn mond en keek er met grote belangstelling naar, alsof hij zocht naar de tabak, die er in had gezeten, maar die zich nu in zijn mond bevond. Met een vies gezicht haalde hij de tabak tussen zijn tanden vandaan, deponeerde een en ander in een asbakje en vroeg verlot, of hij niet zijn pijp mocht opsteken.

— Daar heb ik meer houvast aan, ziet u, ik zeg, meer houvast.

Raffles, die met grote moeite zijn lachen inhield, stemde hierin natuurlijk onmiddellijk toe en nu haalde de waard een pijp met een enorm grote kop voor de dag. Hij stopte daar een geweldige dosis tabak in en weldra zat hij opnieuw te dampen, nog harder dan tevoren.

Toen de waard op zijn gemak zat en zij met hun drieën enige tijd over koetjes en kalfjes hadden gepraat, stak Raffles eindelijk van wal met de vragen, die hem reeds lang op de lippen brandden.

— Zeg eens, goede vriend, zo begon hij, kunt ge ons niet enige bijzonderheden vertellen over de mensen, die op Eaglestone wonen?

De waard krabde zich eens achter het oor en keek Raffles verlegen aan.

— Ik zou gaarne iets omtrent hun doen en laten weten, ging Raffles voort. Wij zijn geruime tijd in het buitenland geweest en komen nu uit Londen om enige gewichtige zaken met de bewoners te bespreken; het is dan altijd goed, dat men van tevoren een weinig is ingelicht.

— Ach zo, ach zo, dan kan ik u helpen, ik zeg, dan kan ik u helpen. Lord Arthur Danby is een beste man. Kwam hier vroeger dikwijls, heel dikwijls. Nu ziet men hem zelden meer, ik zeg, nu ziet men hem zelden meer. Men vertelt...

Ineens zweeg de waard.

Raffles schonk het glas van de man nog eens vol en vroeg.

— Nu, wat zegt men? Ge kunt gerust spreken.

— Och, het is niet zo erg, niet erg. Lady Ethel, zijn moeder, moet nogal eigenzinnig zijn, erg eigenzinnig zijn. Lord Danby was vroeger zo vrolijk, ik zeg, zo vrolijk en nu, en nu...

— Is hij nu niet meer vrolijk?

— Neen, helemaal niet, o neen, helemaal niet. Altijd somber gestemd, ik zeg, hij is altijd somber gestemd.

— En, vervolgde lord Lister, wat is Lady Ethel voor een dame?

Toen de waard deze vraag hoorde, schrok hij zichtbaar. Hij keek het venster uit en zei zo onbevungen mogelijk:

— Daar komt de stoomboot van Lochgalphead, ik zeg van Lochalphead.

— Dat is inderdaad heel belangwekkend, zei Raffles, maar ik zou liever iets over Lady Ethel horen.

Toen Raffles opnieuw deze naam uitsprak, zei hij op klagelijke toon:

— Ach heren, van haar weet ik niets te vertellen, ik zeg, niets te vertellen.

— Ge behoeft ons alleen te vertellen, wat de mensen over het algemeen beweren, bij voorbeeld, of lady Ethel gezond is.

— Neen, mylord, helemaal niet, ik zeg helemaal niet. Ze is al sinds jaren ziekelijk. Helemaal niet gezond.

— Nu en verder?

De waard haalde de schouders op en antwoordde niet.

Raffles begreep, dat hij op deze manier geen stap verder kwam. Hij roerde daarom het onderwerp voorlopig niet meer aan en dronk zijn glas leeg. Toen vroeg hij, of er nog een fles van hetzelfde merk te krijgen was. De waard antwoordde bevestigend en verdween snel om de bestelling uit te voeren.

Toen de deur dicht was, zei Raffles glimlachend:

— Ik had niet gedacht, dat de man zo goed kon zwijgen, maar ik zal zijn tong wel los maken.

De waard verscheen aldra met de

tweede fles en Raffles begon nu ijverig in te schenken en tevens druk te redeneren over allerlei onverschillige dingen.

Toen vroeg hij plotseling:

— Lady Ethel is zeker heel vroom?

— Vroom, mylord, die vroom? Daar mankeert nogal wat aan, heus, daar mankeert nog wel wat aan. Excuseer mij, heren, de mensen zeggen het ten minste, zij zeggen het, niet ik, ik zeg, ik niet.

Raffles zette de man op zijn gemak en antwoordde:

— Kom, man, wees verstandig en vertel eens, wat de mensen zeggen. Ge kunt ons ten volle vertrouwen; wij zullen geen woord over vertellen.

In zijn grappig taaltje vertelde nu de waard dat Lady Ethel in de gehele omgeving gehaat en gevreesd was. Men vertelde dat de leveranciers schrikwekkende kreten gehoord hadden en dat zij wisten te vertellen van spookachtige verschijningen, met vurige ogen en dergelijke dingen meer.

Toen de waard uit was gepraat, bedankte Raffles hem en lachte om het bijgeloof en de dwaze praatjes. De waard verzekerde echter plechtig, dat iets van deze geschiedenissen waar moest zijn. In ieder geval was het niet helemaal in orde op het kasteel.

Raffles vroeg, of de waard er een knecht op na hield, die de volgende ochtend een brief naar het kasteel zou brengen.

De waard antwoordde bevestigend en Raffles verzocht hem aan de knecht te zeggen, dat deze om zeven uur gereed moest zijn.

De Grote Onbekende bestelde toen een souper op zijn kamer, nam zijn vulpen en enige vellen papier en zei tot Brand, toen de waard was heen gegaan:

— En nu, amice, zullen we lady Ethel ons bezoek aankondigen en ons dan morgen in het hol van de leeuw wagen.

HOOFDSTUK IV.

EEN VALSTRIK

Schril klonk de toon van een elektrische bel door de kamer. Een bejaarde vrouw stond op uit de leunstoel en ging naar de deur. De bel klonk nu voor de tweede maal.

— Tweemaal, dat is voor jou, John.

John was een oude bediende op Eaglestone, die met zijn vrouw de weinige kamers, welke in gebruik waren, schoon hield. De kamer, waarin hij zich bevond leek wel op en rotshol.

De oude man knikte en verliet de kamer.

Hij ging de treden van een trap op, die naar de eerste verdieping leidde. Hij klopte aan en ging naar binnen.

In het vertrek stond een dame, lady Ethel.

John was bij de deur blijven staan.

Lady Ethel wendde nu het hoofd om en vroeg met scherpe stem:

— Wie heeft deze brief gebracht?

— De zoon van de waard uit De Koningin van Schotland heeft hem een half uur geleden afgegeven. Mylady was er niet en daarom heb ik de brief, zoals gewoonlijk, op tafel gelegd.

— Laat Miss Mabel dadelijk hier komen, commandeerde Lady Ethel.

John boog zwiingend en verdween.

Lady Ethel nam de brief op, ging in een leunstoel zitten en maakte de enveloppe open.

De brief was kort en luidde als volgt:

Mylady,

Ik ben van mijn wereldreizen naar Schotland teruggekeerd. Heden middag zal ik het slot van mijn vader bezoeken en ik verheug mij er reeds op, mijn stiefbroer, die mijn erfenis zo trouw heeft beheerd, te kunnen begroeten.

Ik wens u echter alleen te spreken.

Een vriend van mij, die van alles op de hoogte is, heeft mij naar Ineverary vergezeld.

Om drie uur kom ik aan de kleine poort, en ik verzoek u dringend, dat ge mij zult ontvangen.

Harry Danby,
Earl van Eaglestone.

Zij knikte nadenkend en mompelde enige woorden.

Er werd geklopt en een dame trad het vertrek binnen.

— Goeden morgen, mama. Ge hebt mij laten roepen?

Mabel, de aanstaande echtgenote van Lord Arthur, die op het slot logeerde, ging op een laag stoeltje zitten.

Lady Ethel staarde peinzend uit het venster en scheen de aanwezigheid der jonge vrouw nauwelijks te bemerken.

Na een poos zei Mabel:

— Wel, mama, zo in gedachten verdiept Ik dacht, dat ge mij iets hadt mee te delen, omdat ge mij hebt laten roepen.

Een diepe zucht ontsnapte aan de borst van Lady Ethel en zij zei:

— Je hebt mij gisteren niet willen geloven, toen ik beweerde, dat ons huis door ongeluk wordt bedreigd. Ik had gelijk.

Mabel zei:

— Maar mama. Hoe kunt gij zo bijgelovig zijn?

Lady Ethel zei:

— Ik weet, wat ik zeg. Ik zag in mijn droom, hoe de doden om het kasteel spookten en de bliksem in het slot sloeg. Ik zag slechts dichte walm en zwarte rook. Toen alles was opgetrokken, was het kasteel verdwenen, slechts Arthur zat op een steen en weende.

Miss Mabel riep lachend:

— Een mooie droom.

— Spot niet, Mabel. De doden zullen weer opstaan. Je weet dat de stiefbroeder van je aanstaande echtgenoot al ruim vijftien jaar verdwenen is...

— Ja, nooit heeft iemand iets van hem gehoord. Dat hebt ge me vaak verteld.

Lady Ethel hield de brief in haar hand en zei langzaam:

— Harry Danby is te Inverary en zal over een paar uur hier zijn om zijn erfenis op te eisen.

— Wat. Die dief, die landloper durft naar hier terug te keren riep zij uit.

— Ja, kind, ik heb daarjuist zijn brief ontvangen.

— Blijft ge daaronder zo kalm, mama? vroeg Mabel. Ge zult die vent toch niet ontvangen?

— Ik geloof, dat het beter is, als wij trachten, met hem op goede voet te komen, zei Lady Ethel.

Mabel keek haar aanstaande schoonmoeder verbaasd aan.

— Er mag komen, mama, wat er wil. In ieder geval zal ik nooit...

Lady Ethel viel haar in de rede:

— Je zult hem vriendelijk ontvangen, als ik het verlang. En ik wil het. Het is de enige kans, dat je hier nog eens meesteres op het kasteel zult worden.

Mabel haalde de schouders op, maar waagde het niet tegen te spreken.

— Ga nu; zorg ervoor, dat Arthur niets merkt en wacht tot...

Zij zweeg. Een andere gedachte scheen haar plotseling in te vallen, en zij zei:

— Wacht, tot ik je laat roepen. Denk er om, dat je Arthur niets zegt, van wat ik je daarjuist heb meegedeeld.

Mabel wilde heengaan, doch eensklaps riep lady Ethel haar terug en zei:

— Je hebt eigenlijk gelijk, kind. Het is voor ons misschien beter, als wij hem niet terug zien. Ik zal er eens over denken, wat ons te doen staat.

Mabel verliet het vertrek.

Lady Ethel drukte op de knop van een elektrische bel en enige ogenblikken later trad de oude John binnen.

Minutenlang keek Lady Ethel naar buiten, en zei toen op halfluide toon:

— Mijn droom... Ik zag het graf zich openen en de doden van Eaglestone rond het kasteel dwalen.

— Dromen zijn bedrog, mylady, zei John.

Lady Ethel haalde de schouders op en mompelde:

— Dus Harry is teruggekeerd. De strijd begint. Wij zullen zien, wie de sterkste is.

Zij wendde zich weer tot John, die nog steeds bij de deur stond.

— John, luister goed. Je moet om drie uur aan de kleine poort zijn, die naar de bergpas voert. Daar zal je een bezoeker vinden. Breng hem dadelijk door de gang rechts naar hier. Zodra hij hier is, sluit je de deur, die naar de verbindingsgang voert, van buiten af, en stel je het vreemdelingenbed op.

— Goed, mylady. Vuur of water?

— Dat weet ik nog niet, luidde het antwoord. Ga nu.

John boog en ging heen.

Lady Ethel ging naar een kast en haalde daar een vreemd, klein toestel uit te voorschijn, dat zij op tafel zette.

Het apparaat was niet groter dan een lucifersdoosje en bestond uit een klein pannetje met een lange steel. Op het pannetje schroefde lady Ethel een klein rooster vast, dat een groot aantal gaatjes had.

Toen nam zij het dekseltje eraf en schudde uit een glazen buisje, dat zij eveneens uit de kast had genomen een weinig van een rood poeder in het pannetje.

Nadat zij uit een fles drie druppels van een violette vloeistof op het poeder had laten vallen, opende zij het venster en de deur.

Daarna bond lady Ethel een zakdoek stevig om haar mond en neus, nam de stekker van het elektrische snoer, dat zich aan het toestel bevond en stak deze in een stopcontact.

Zij drukte op een knop en op hetzelfde ogenblik kwam uit de openingen van het rooster een dikke, blauwe wolk te voorschijn, die het vertrek met een bedwelmende lucht vulde.

Lady Ethel knikte voldaan.

Door de sterke luchtstroom tussen

deur en venster was de damp spoedig weg getrokken. Daarna sloot zij venster en deur, nam vervolgens de doek, die haar neus en mond had bedekt weg. Zij plaatste het kleine toestel zodanig, dat het precies kwam te staan voor de persoon, die plaats zou nemen op de stoel dicht bij de deur en vulde het pannetje opnieuw met poeder.

Vervolgens legde zij enige tijdschriften en kranten over het vreemde toestel, zodat een onwetende er niets van kon merken.

Juist was zij hiermede klaar toen John binnentrad om haar te melden, dat de vreemdeling gekomen was.

— Is het vreemdelingenbed in orde? vroeg zij.

— Ja, mylady.

— Laat hem dan binnenkomen.

Lady Ethel bleef bij de tafel staan met haar rug naar het venster, zodat haar gelaat in de schaduw bleef, terwijl het volle licht op de binnentredende viel.

De deur werd geopend en Lord Lister trad binnen.

— Mylady heeft mijn brief ontvangen, zoals ik begreep uit de ontvangst aan de kleine poort, zei hij. Ik ben Harry Danby.

Lady Ethel scheen onaangenaam verast te zijn. Zij had iemand verwacht, die door het noodlot zwaar beproefd was, een man, die smekend tot haar zou komen en nu zag zij tegenover zich een man, die grote wilskracht aan zelfbewustzijn paarde.

Zij wees op de stoel, die bij de deur stond en zei, zelf plaats nemende:

— Ik heb een brief ontvangen met de ondertekening Harry Danby. Hebt gij die brief geschreven?

— Ja, mylady. Ik dank u, dat gij mij hebt willen ontvangen, zei Raffles, terwijl hij plaats nam.

— Gij hebt geen reden mij te bedanken, zei Lady Ethel. Een vreemdeling komt hier en beweert Harry Danby te zijn. Hoe wilt ge bewijzen, dat ge het inderdaad zijt? Wij weten slechts, dat Harry Danby sinds vijftien jaren verdwenen en naar alle waarschijnlijkheid dood is.

— O, neen, mylady, zei lord Lister, en

op zich zelf wijzend, vervolgde hij:

— Hij leeft en verheugt zich in een uitstekende gezondheid.

Om u zekerheid te verschaffen, mylady, ging hij voort, zal ik u iets tonen, dat u zeker wel zal overtuigen. Kent ge dit medaillon en deze portretten?

Lord Lister had het medaillon, dat hij van Harry Danby gekregen had, te voorschijn gehaald en toonde het thans Lady Ethel.

Lord Lister zag haar teleurstelling en keek haar strak aan.

Eindelijk begon Lady Ethel weer te spreken en zei op korte, scherpe toon:

— En wat wilt ge nu eigenlijk hier?

— Dat is inderdaad een wonderlijke vraag, mylady; ik kom mijn erfenis opeisen.

— Gij schijnt te hebben vergeten om welke reden ge vijftien jaren geleden het ouderlijke huis moest verlaten.

— O neen, zei Raffles, dat ben ik volstrekt niet vergeten. Thans, mylady, is het uur der vergelding gekomen. Vijftien jaar lang heb ik onschuldig geleden, thans echter zal recht geschieden.

Lady Ethel was ineen gekrompen, alsof zij zweepslagen had gekregen. Zij greep de doek, die zij tevoren om mond en neus had gedragen en drukte tegelijkertijd op het knopje.

Een geweldige wolk steeg op uit het kleine toestel, dat voor Lord Lister stond, en in een oogwenk verbreidde zich een bedwelmende rook door het vertrek.

Dit alles geschiedde zo plotseling, dat Raffles geen tijd had tot nadenken. Instinctmatig drukte hij zijn zakdoek, die hij in de hand hield, tegen zijn mond; doch het volgende ogenblik verloor hij het bewustzijn en gleeed van zijn stoel op de vloer.

Lady Ethel rukte het venster open en gaf op een fluitje een signaal door twee maal achter elkaar er op te blazen.

Een ogenblik later trad John de kamer binnen. Ook hij had neus en mond dichtgebonden. Lady Ethel wees hem op de man, die op de vloer lag.

John drukte op en veer naast de deur en eensklaps vertoonde zich in de muur vlak bij de vloer een vierkante opening.

Men zag nu het begin van een houten baanvlak van ongeveer een meter breed, dat sterk helde.

John nam het lichaam van de bewusteloze man onder de armen, sleepte het naar de opening en schoof het op die glijbaan. Vervolgens lichtte hij een hefboom op en met grote snelheid gieed het lichaam van Raffles in de diepte.

Alsof er niets gebeurd was, sloot John

de klep in de muur en vroeg toen aan zijn meesteres:

— Wat verlangt mylady, water of vuur?

— Water zal het bloed van die vent het spoedigst afkoelen, zei zij. Ik verwacht, dat ik nu voorgoed van hem verlost ben. Hebt ge mij begrepen?

John boog zonder een woord te zeggen en verliet het vertrek.

HOOFDSTUK V.

DE ONDERAARDSE GANG

Met steeds toenemende snelheid gleeed het lichaam van de bewusteloze Lord Lister langs de glooiende baan naar beneden. Plotseling volgde een hevige schok; de slede, waarop hij lag, was met de voorkant tegen een balk gestoten, die dwars op de baan bevestigd was.

Door deze stoot werd de slede in haar vaart gestuit en van haar last bevrijd, want door de ontzettende kracht, in het vallende lichaam van de bewusteloze opgehoopt, zette dit zijn tocht voort, nadat de slede tot stilstand gekomen was.

De plek, waar dit gebeurde, was een hol in de rosten uitgehouwen. Het lichaam van Raffles maakte een luchtsprong en verdween toen in een donkere hoek.

Men hoorde het geluid als van opspringend water, waarna het enige seconden doodstil bleef.

Een klotsend geluid verbrak de stilte en plotseling vlamde een licht op.

Raffles lag op de knieën en hield in zijn hand een zaklantaarn. Hij was tot bewustzijn gekomen en wat hij aanschouwde, was schrikwekkend.

De grond was op de plek, waar hij zich bevond zeer sterk hellend. Als Raffles op de rotsachtige bodem was terecht gekomen, had hij wellicht zijn nek gebroken.

Hij was terecht gekomen in een soort bassin, dat vol water stond. Het was de

laagste plek in het rotshol en waarschijnlijk was het water, dat hier en daar uit het gesteente sijpelde, daarheen gevloeid. Hieraan had hij zijn leven te danken. Het water had de kracht van de schok gebroken. Het had ook nog een andere goede uitwerking; het koele nat had hem uit zijn verdooving doen ontwaken.

Daar Raffles instinctmatig zijn zakdoek in zijn mond had gestopt, toen het toestel begon te werken, was de verdooving niet zo diep geweest als Lady Ethel veronderstelde.

Nadat hij eerst en vooral de zakdoek uit zijn mond had genomen, liet hij zijn zaklantaarn, die hem nimmer verliet, ontgloeien, om te zien waar hij eigenlijk was.

De ruimte, waarin hij zich bevond, had geen venster of opening, waardoor licht kon binnendringen. Ongeveer zes meter boven de bodem zag hij in een der muren een donkere opening. Dat was het einde van de glijbaan, waarop hij zo snel in de diepte gegleden was.

De atmosfeer in dit hol was verstikend en er heerste een doordringende ontbindingslucht.

Raffles had zich uit zijn knielende houding opgericht en bewoog zich nu langzaam voorwaarts.

Plotseling stootte zijn voet tegen iets. Toen hij het licht van zijn zaklantaarn daarop richtte, zag hij tot zijn schrik het skelet van een mens. Walging maak-

te zich van hem meester.

Plotseling werd zijn oor door een aanhoudend gorgelend geluid getroffen. Hij ging naar de plek, vanwaar dat vreemde geluid kwam. Tot zijn verbazing bemerkte hij, dat het water, dat hem bij zijn val zulke goede diensten had bewezen, bijna uit het bassin verdwenen was.

Een ronde, ijzeren klep was in de diepte gezonken. Hij begreep nu ook, waarom hij in zijn voeten een stekende pijn voelde. Bij de val uit de hoogte was hij met volle kracht met de voeten tegen die klep geslagen en deze had zich naar buiten geopend, waardoor het water kon wegvloeien.

Raffles ging dadelijk een en ander eens wat nader onderzoeken en kwam tot de ontdekking, dat deze klep van anderen te openen was en wel door een ketting, die, over raderen geleid, in een smalle rotskloof voerde.

Hij was op de stenen gaan zitten en richte nu de lichtbundel van zijn zaklantaarn op de opening, waaruit hij te voorschijn gekomen was. Tot zijn niet geringe verbazing ontdekte hij, dat er zich enige traptreden achter bevonden. Hij wilde er reeds naartoe gaan om een en ander te onderzoeken, toen een klaterend geluid achter hem zijn aandacht trok. Hij keerde zich om en zag nu, dat plotseling uit twee openingen boven het bassin, die hij tevoren niet had opgemerkt, waterstralen vloeiden.

Als een bliksemstraal flitste hem de gedachte door het brein, dat de vrouw, die hem in de afgrond had laten glijden, hem wilde laten verdrinken.

Steeds krachtiger spoten de waterstralen uit de hoogte neer. Als Raffles niet in zijn val de ijzeren klep had opengestoten, zou het water in enkele minuten wel tot manshoogte zijn geklommen. Thans echter vloeide het even snel weer weg als het van boven neer viel.

Raffles had zich in een hoek van het hol teruggetrokken, waar hij volkomen droog bleef. Hij veronderstelde dat die waterval wel eens zou ophouden.

Zijn goed humeur zegevierde spoedig.

— Als ik toch die lekkere frisse douche krijg, zal ik mij maar eens gaan wassen, mompelde hij.

Nu rekte hij de armen uit, schoof zijn manchetten omhoog en begon zijn gelaat en handen die door de val vuil waren geworden te wassen.

Na enkele minuten werd de waterval al minder en minder en hield eindelijk geheel op.

— Het zal u tegenvallen, Lady Ethel, mompelde hij, als ge denkt, van mij bevrijd te zijn. Mijn goed gesternte heeft mij behoed en spoedig zult ge het genoeg hebben, mij weer te zien.

Laat ons nu eens proberen, zo gauw mogelijk dit hol te verlaten, voor er misschien een nieuwe verrassing komt.

Hij begaf zich naar de opening, waar hij zo juist reeds een onderzoek had willen instellen, trok zich aan een paar uitstekende rotspunten omhoog en stelde vast, dat er inderdaad enige traptreden naar beneden voerden.

Hij nam zijn zaklantaarn tussen de tanden, steunde met beide handen langs de wand, en ging de diepte in.

Hij voelde vaste bodem, liet zijn handen los, nam de zaklantaarn uit zijn mond en keek rond.

De drie traptreden leidden naar een donkere gang. Deze was droog en al was de lucht ook hier nog benauwd, toch bedacht Raffles zich geen ogenblik en liep snel voorwaarts.

Nadat hij nauwelijks twintig passen had afgelegd, bemerkte hij, dat de gang zich vertakte. Welke weg moest hij nu volgen?

— Ik weet niet of ik in rechtse richting of links moet gaan, mompelde hij. De weg links schijnt gemakkelijker te zijn, die naar rechts gaat steil naar beneden. Laat ons dus naar links gaan.

Nadat hij ongeveer tweehonderd stappen had gedaan, boog de gang scherp naar rechts en aldra stond Raffles voor een kleine trap, die in de rotsen was uitgehouwen en die naar een met ijzer beslagen poort voerde.

Waar zou deze heenvoeren? Raffles overtuigde zich ervan, dat hij zijn revolver nog bij zich had, nam deze in de hand en wilde juist proberen de poort te openen door het slot stuk te schieten, toen hij bedacht, dat de revolver waarschijnlijk niet meer te gebruiken zou

zijn. Alles was door en door nat geworden.

Dit ogenblik van aarzelen redde Raffles, die dag voor de tweede keer, het leven, want plotseling hoorde hij achter de poort stemmen. Hij kroop in een hoek en deed zijn zaklantaarn uit.

Hij luisterde, maar kon slechts weinig verstaan.

Hij hoorde, dat een diepe stem over hitte en smelten sprak, hoorde ook, dat twee andere stemmen antwoordden, was echter niet in staat het gesprek te volgen.

— Het kan mij niet schelen, mompelde hij, misschien heb ik op de andere weg meer geluk. Het geheim, dat hierachter steekt, zal ik later wel uitvorsen. Ik moet nu eerst proberen weer daglicht te zien.

Hij ging de gekomen weg terug en was weldra wederom op de plek, waar de gang zich vertakte.

Langzaam en voorzichtig voortlopend constateerde hij nu inderdaad, dat deze rechte gang steil naar de diepte voerde.

Zo snel mogelijk probeerde Raffles in de gang voort te gaan en plotseling stond hij recht tegenover een steile rotswand. Hij richtte zijn zaklantaarn langs de muur.

Hij veronderstelde dat hier ergens een uitgang moest zijn.

Daar hij niets zag wat er op leek, begon hij hier en daar op de muur te kloppen en heel onderaan verried een holle klank, dat een der stenen niet vastzat.

Raffles spande al zijn krachten in en het gelukte hem tenslotte inderdaad een klein rotsblok te verwijderen.

Nu lichtte hij opnieuw met zijn lantaarn in de ruimte, die thans ontstaan was. Alles was daar duister.

Hij vond, dat zijn toestand er niet beter was op geworden.

Toch kroop hij door de opening en liet toen wederom het licht van zijn zaklantaarn in het rond vallen.

Een huivering beving hem.

Hij zag een lijk. Verderop stonden nog twee doodkisten. Hij begreep onmiddellijk, dat hij in een grafgewelf stond.

Voorzichtig zocht hij naar een uitgang. Nu zou hij spoedig in vrijheid zijn, want de deur, die naar buiten leidde, vond hij spoedig en moest wel gemakkelijk te openen zijn.

Nadat Raffles met veel moeite het rotsblok weer op zijn plaats had geschoven, ging hij naar de deur en onderzocht het slot. Het was van zeer eenvoudige constructie, maar daar het door vocht wat verroest was, duurde het een poos voor hij het open had. Eindelijk bevond hij zich thans weer in vrijheid.

Met diepe teugen ademde hij de frisse lucht in. Toen rekte hij zich uit om zijn enigszins stijve ledematen weerom de oude lenigheid terug te geven en begaf zich op weg, na de deur van het grafgewelf weer behoedzaam gesloten te hebben.

Hij bevond zich op de begraafplaats van Inverary.

HOOFDSTUK VI.

WAT DE DOODSKIST BEVATTE

De avondschemering was gevallen. In het westen daalde de zon in oranje-kleurige gloed en een zachte avondkoelte ruiste door de boomtoppen. In majestueuze rust breidde zich de dodenakker voor Raffles uit.

Ineens hoorde hij naderende schreden

en een ogenblik later doemde een welbekende gestalte op.

Lord Lister durfde zijn ogen nauwelijks geloven. Het was Brand, die het kerkhof had opgezocht, in de hoop, iets te ontdekken van de geheimzinnige, onderdaardse gang, waarvan de waard had

verteld, en nu stond hij plotseling tegenover zijn vriend.

Brand kon in het eerst geen woorden vinden, toen hij Raffles voor zich zag, die in zijn vuile kleren met verward haar nauwelijks te herkennen was.

Raffles lachte om de verbazing van zijn vriend en zei:

— Ja, Charles, zo ziet er nu iemand uit, die twee keer bijna verdronken is en door rotspartijen hele buitelingen heeft gemaakt.

Op Brand's verlangen deelde Lord Lister hem zijn avontuur mee.

Toen hij vertelde van zijn onvrijwillig bad, drong Brand er op aan, onmiddellijk naar het hotel te gaan, daar hij vreesde, dat Raffles kou zou vatten.

— Maak je geen zorgen, Charles, ik voel mij zo gezond als een vis. Die natte kleren verwissel ik straks wel voor droge. Ik ben blij, dat ik je zo onverwacht ontmoet heb, want ik kan je nu de ingang van het hol wijzen, want men kan nooit weten waarvoor het goed is, dat je georiënteerd bent. Heb je je zaklantaarn bij je?

— Goed. Wij hebben dus dubbel licht en zullen het grafgewelf nog eens gaan onderzoeken.

De twee vrienden gingen terug naar het gewelf.

Raffles klom het eerst weer op de doodkist, die bij de rotsmuur stond.

Bij het nu veel helderder licht bemerkte Raffles, dat een grotere steen op de kleinere lag, waardoor de eigenlijke ingang naar het gewelf was afgesloten.

— Ik geloof, dat ik me vergist heb, Charles, zei hij. Ik dacht eerst, dat deze toegang al wel een halve eeuw of nog ouder was, maar nu zie ik, dat de handvatsels van veel jongere datum zijn. Het is duidelijk te zien, dat mensenhanden van tijd tot tijd regelmatig deze handvatsels hebben aangepakt.

— Je kunt wel gelijk hebben, Edward, zei Brand, die dat nu ook zag.

Raffles was weer van de doodkist afgestapt, en bekeek deze nauwkeurig.

— Het is zeker, dat hier veel voetstappen gezet zijn, Charles, zei hij.

Toen de Grote Onbekende de licht-

bundel van zijn zaklantaarn verder over de doodkist liet glijden, ontsnapte plotseling een kreet aan zijn lippen.

Hij had aan de ene kant een stukje rode stof ontdekt, die bij het sluiten van het deksel tussen de doodkist was geklemd.

— Kijk eens, amice, daar zie ik wat. Ik geloof niet, dat men de doden hier in rode doodshemden begraaft. Ik zou wel eens willen weten of er hier niet een vreemde dode rust. Dat moeten we onderzoeken, of ben je misschien bang?

— Maar Edward, wat denk je nu wel van me? Vooruit aan het werk, zei nu Brand.

Raffles haalde nu een paar instrumentjes, die hij altijd bij zich had, uit zijn zakken en begon nu de schroeven los te maken, waarmee het deksel van de doodkist was bevestigd.

Aan de gemakkelijkheid waarmee de schroeven waren los te draaien, bemerkte hij onmiddellijk, dat zij dikwijls en zeker nog voor korte tijd geopend waren.

Zij waren daarmee spoedig klaar.

De twee vrienden grepen het deksel, tilden het op en zetten het op de grond. Toen namen zij de zaklantaarns en richtten het licht op het binnenste der kist.

Raffles begon te lachen, toen hij de inhoud zag.

Het hoofdeinde van de doodkist, dat door een plank van de overige ruimte was gescheiden, was met goud- en zilverstukken gevuld. In de overige ruimte van de kist lagen, in een rode doek gewikkeld, verscheidene andere metalen.

Bij nadere beschouwing bleek, dat deze stukken metaal deels uit gedegen goud en zilver bestonden, deels uit gouden ringen, armbanden, medaillons enzovoorts, waar de juwelen, die als versiering erin hadden gezeten, waren uitgenomen. Naar alle waarschijnlijkheid was deze voorraad metaal bestemd om te worden gesmolten.

Brand had enige van de blinkende munten, die erin lagen, in de hand genomen en bekeek ze aandachtig. Raffles trad nader en bekeek ze eveneens. Onmiddellijk zag hij, dat het valse munten waren, waarvan het goud- en zilverage-

halte slechts uiterst gering kon zijn.

— Dat is dus het geheim van de doodkist, zei hij. Het schijnt de schatkist van een bende valse munsters te zijn.

Raffles dacht even na.

— Nu begrijp ik ook Charles, waarom men het over had, toen ik achter de deur iemand hoorde die over hitte en smelten sprak.

Brand had intussen de doek te voorschijn gehaald, waarin de munten hadden gelegen; die doek stonk.

— Aha, zei Raffles, daarom dus die zonderlinge bergplaats. De doek is in een zuur gedrenkt, en dit moet, samen met de vochtige lucht in het grafgewelf, de munten een oud aanzien geven. Het valse geld kan ons niet van nut zijn, maar het gedegen goud en zilver kan ons goed diensten bewijzen bij onze werkzaamheden in Londen en vele onzer behoeftige vrienden uit de nood helpen.

Met kennersblik bekeek de Grote Onbekende de goud- en zilverstukken en liet toen alles van waarde in zijn zakken glijden.

Toen dit karweitje achter de rug was, sloten de twee vrienden de doodkist opnieuw.

— En nu, Charles, gaan we eens onderzoeken, aan wie deze grafkelder behoort.

Zij verlieten de plek, waar zij zulke belangrijke ontdekkingen hadden gedaan en zulke grote schatten hadden gevonden.

Op een steen aan de ingang, die weer stevig werd gesloten stond:

Grafkelder van de familie Webster.

— Wie is Webster? vroeg Raffles fluisterend, terwijl de twee vrienden zich haastten om zo gauw mogelijk de herberg te Inverary te bereiken, die ongeveer tien minuten van het kerkhof verwijderd was.

HOOFDSTUK VII.

VALS GELD

In Scotland-Yard te Londen heerste grote opwinding. Ongeveer twee weken geleden waren op verschillende Banken te Londen valse gouden en zilveren munten in omloop gekomen.

Tevergeefs waren alle dievenholen, alle bekende boevenkroegen en helerswinkels doorzocht. De politie had alle moeite gedaan om de valse munsters op het spoor te komen, maar alles bleef zonder enig resultaat.

— Het lijkt wel of ze vandaag allemaal gek geworden zijn, mopperde hoofdinspecteur Baxter, toen hij misschien wel voor de twintigste keer in één uur aan de telefoon werd geroepen.

Telegraaf en telefoon stonden vandaag niet stil.

Uit Birmingham, Bristol, Plymouth, Hul, zelfs uit Dublin in Ierland kwamen berichten binnen, dat er wederom valse gouden en zilveren munten waren

aangeboden en dat alles erop wees, dat de valse munsters in Londen werkten.

De berichten kwamen binnen in zo'n groot aantal, dat men er geen raad mee wist.

— Zo iets is waarachtig nog nooit voorgekomen, zei Baxter. Ik zou wel eens willen weten, hoe die bende dat nu heeft aangelegd. Het lijkt wel, alsof zij over heel Engeland een regen van vals geld hebben neergestrooid. Wat denkt gij er van, Sullivan?

De toegesprokene scheen de enige te zijn, die in de algemene opwinding zijn kalmte bewaard had.

Hij was juist bezig zijn pijp te stoppen, stak deze, toen hij gereed was in de mond en zei lachend, een lucifer aanstrijkend:

— Het is mij voorlopig totaal onverschillig, hoofdinspecteur, hoe de kerels het hebben aangelegd.

— Nu ja, jou is alles onverschillig, viel Baxter uit. Ik heb je al honderd keer gezegd, dat je absoluut geen aanleg hebt voor detective.

Op doodkalme toon antwoordde Sullivan:

— Ik wou alleen maar zeggen, dat het van veel groter belang is om te weten, wie de kerels zijn, dan hoe ze het hebben aangelegd.

— Dat is zo, zei Baxter, maar hoe kunnen we dat in 's hemelsnaam te weten komen? We hebben alle mogelijke schuilplaatsen van het gewone boeven-gespuis laten onderzoeken en niets gevonden. Ik zou niet weten...

Sullivan nam zijn pijp en zei:

— Dat is het juist, hoofdinspecteur, er is wel gezocht, maar niet op de goede plaats.

— Straks zeg je nog, dat jij weet waar de heren zitten, zei Baxter nijdig.

— Neen, zei Sullivan bedaard, dat zeg ik niet, want dat weet ik niet. Ik weet alleen, dat we op de verkeerde plaatsen zoeken. Het zou mij niets verwonderen, als we de valse munters onder de heren van de grote wereld moeten zoeken. Vergeet niet dat de munten, alhoewel zij vals zijn, niet alleen uitstekend nagemaakt zijn, maar bovendien een zekere hoeveelheid goud en zilver bevatten. Dat doen de gewone valse munters niet. In hun munten zal je nooit een greintje goud of zilver aantreffen en dat is dan ook de oorzaak, dat ze gewoonlijk gauw ontdekt worden. Ik ben van mening, dat als we geen geluk hebben, of als we niet van de een of ander een vingerwijzing krijgen, wij blijven zoeken naar en speld in een hooiberg.

Terwijl Sullivan nog sprak, trad een politieagent binnen, die een klein pakje bracht, dat aan hoofdinspecteur Baxter was geadresseerd.

Baxter nam het pakje in ontvangst en bekeek het poststempel.

Hij las de naam Edinburg. Nadenkend draaide hij het pakje heen en weer. Het handschrift kwam hem bekend voor en toch kon hij het niet thuis brengen. Tenslotte besloot hij het te openen. In het papier zat wederom en papier, dat

met een touw stevig was dichtgebonden. Door het papier heen voelde Baxter duidelijk zware, ronde voorwerpen. Hoofdschuddend sneed hij het touw door en opende het tweede papier.

Toen de inhoud zichtbaar werd, ont-snapte hem een kreet van verbazing. Voor hem lagen een zilveren en twee gouden munten.

Baxter schoof de geldstukken ter zijde en vouwde een brief open, die er onder lag. Bij het lezen werd zijn gezicht hoe langer hoe roder. De aderen zwollen op zijn voorhoofd op. Met een knetterende vloek sprong hij plotseling op en sloeg met de gebalde vuist zo heftig op de tafel, dat de drie geldstukken omhoog sprongen.

Sullivan draaide zich verschrikt om en vroeg:

— Maar hoofdinspecteur, wat is er aan de hand?

Baxter liep als door een wesp gestoken in het kantoor heen en weer.

— Dat is een grenzeloze brutaliteit, riep hij uit. Ik geloof, dat ik er nog gek van word.

— Maar hoofdinspecteur, zeg toch wat er aan de hand is, zei Sullivan.

— Luister, dan zal ik het je zeggen. Zo'n onbeschaamdheid, Sullivan.

Baxter nam de brief, die bij de geldstukken in het pakje had gezeten en las hardop voor:

Aan de hoofdinspecteur

Phileas Baxter

Scotland Yard, Londen.

Tot mijn grote spijt was ik dikwijls genooddaakt u allerlei kleine teleurstellingen te bereiden.

Thans ben ik zo gelukkig u daarvoor een weinig schadeloos te stellen.

Ik zend u bijgaand twee gouden en een zilveren munt. Gelieve dezen echter niet als schadeloosstelling te beschouwen.

Ik heb een voor u gewichtige ontdekking gedaan. Deze munten komen bijna direct uit de werkplaats van de bende valse munters, die op het ogenblik geheel Engeland overstroomt met hun valse munten.

Ik weet, waar die schurken te vinden zijn.

Het spijt mij, u op het ogenblik geen nadere inlichtingen te kunnen verstrekken, want ik moet zelf nog in de buurt werkzaam zijn.

Ik verzoek u echter, over drie dagen op het postkantoor te Edinburg een aan u geadresseerde brief af te halen. Hierin zult gij nauwkeurig vinden aangeduid, waar gij de valse munters te zoeken hebt.

Ik hoop u hiermee een dienst te bewijzen en blijf gaarne als altijd met

hoogachting,

JOHN RAFFLES.

Baxter was bij het lezen steeds woedender geworden. Sullivan daarentegen begon te lachen.

Vol woede hijgde Baxter:

— Wat betekent dat domme gelach? Je moest liever proberen, die schurk, die Raffles, onschadelijk te maken.

— Kalm, kalm, waarde hoofdinspecteur, zei Sullivan. Gij hebt hem zeker wel een keer of tien laten ontsnappen, al was hij ook nog zo dicht bij u. Wie kan het mij dan kwalijk nemen, dat ik hem

ook niet te pakken kan krijgen? Het doet mij zelfs genoeg, dat de man ons voor de gek houdt; hij is een geestige kerel.

— Zeg Sullivan, ben je nu helemaal krankzinnig geworden? zei Baxter.

— Waarom? Hij brengt ons immers straks op het spoor der valse munters, zei de ander.

— Dat geloof ik nog zo gauw niet, zei Baxter. In elk geval zal ik mij niet aan zijn zogenaamde inlichting storen, maar dadelijk naar Schotland vertrekken.

— Dat zou ik niet doen, hoofdinspecteur, wierp Sullivan daartegen in. Ik ben ervan overtuigd, dat gij niets vindt, als Raffles u niet helpt.

— Dat gedweep met Raffles, beet nu Baxter hem toe, staat mij tegen. Ik weet wat ik moet doen en zal onmiddellijk de Lord-Chief-Justice opbellen om zijn Lordschap te vragen of het goed is, dat ik direct naar Edinburg vertrek, want dat ik daar waarschijnlijk twee vliegen in één klap kan slaan, namelijk de valse munters arresteren en... Raffles, want zoals hij zelf schrijft, moet hij nog een paar dagen daar werkzaam zijn.

Sullivan antwoordde hierop niet, en keek zijn chef hoofdschuddend na, toen deze het bureau verliet.

HOOFDSTUK VIII.

DE DOOD VAN LADY ETHEL

Toen Raffles en Brand het kerkhof te Inverary verlieten, was de schemering reeds gevallen. Het gelukte hun daardoor de herberg te bereiken, zonder door iemand te worden gezien.

Nadat zij in hun kamer licht hadden gemaakt, begon Lord Lister eerst de sporen van zijn avontuur uit te wissen. Toen hij zich verkleed en gewassen had, zei hij, terwijl hij een sigaret opstak:

— En nu Charles, moeten wij eens overleggen, wat er ons te doen staat, om ons doel te bereiken.

— Als ik je was, Edward, meende

Brand te moeten opmerken, waagde ik mijn leven niet verder. Je hebt vandaag gezien, dat men daar op het slot voor geen misdaad terugdeinst. Laat ons naar Londen terugkeren.

— Neen, amice, zei Raffles, daar denk ik niet over, zei Raffles. Neen. Ik rust niet, voor ik mijn doel heb bereikt. Opdat het niet zal opvallen, dat wij ons zo weinig laten zien, moet je naar beneden in de eetzaal gaan en daar trachten te weten te komen, wie de familie Webster is, in wier grafkelder de geheime gang uitkomt. Ik zal intussen

een uurtje gaan rusten en erover nadenken, wat ons te doen staat.

Terwijl Brand zich naar de eetzaal begaf, strekte Lord Lister zich uit op de divan en gaf zich over aan het genot van zijn sigaret, die hij zo lang had moeten missen, daar zijn sigaretten bij het onvrijwillige stortbad nat waren geworden.

Hij had misschien een kwartiertje zo gelegen, toen hij plotseling opstond. Hij scheen een plan gemaakt te hebben. Hij schreef twee brieven en was juist bezig de enveloppen te sluiten, toen Brand binnentrad.

— Wel wat heb je voor nieuws? vroeg Raffles.

— De familie Webster heeft lange tijd hier gewoond, antwoordde Brand. Nu leeft nog alleen een zekere John Webster, die bij Lady Ethel in dienst is. Hij woont op het kasteel met zijn echtgenote, die daar de kamers schoon houdt. John Webster laat zich bijna nooit in de stad zien.

Raffles had oplettend naar zijn vriend geluisterd, zonder hem in de rede te vallen.

— Charles, ik geloof, dat ik al kennis met die John Webster heb gemaakt. Hij zal zeker de man zijn geweest, die bij de kleine poort op mij wachtte. In ieder geval moet ik nu terstond aan de gang, als ik iets wil bereiken.

De Grote Onbekende zette zijn vriend uiteen, wat hij van plan was, en liet Brand enige voorwerpen in een kleine, plate handkoffer pakken, terwijl hij zich zelf door middel van kleurwater-tjes, pruik en baard onherkenbaar maakte.

Toen hij klaar was, vroeg hij Brand, hoe de vermomming gelukt was.

— Uitstekend, Edward.

— Goed, dan hoop ik, dat de gewenste uitwerking niet zal uitblijven.

Raffles trok een lange, zwarte jas aan en drukte de hoed diep over zijn voorhoofd. Ook Brand kleeedde zich aldus en de twee vrienden verlieten het huis, de koffer meenemend.

Het was een donkere nacht. De lucht was bedekt met zware wolken, waarachter de maan schuil ging.

Ineverary lag in diepe rust en zo kwamen de vrienden ongezien op het kerkhof. Zij hadden aldra het grafge-welf bereikt en de ijzeren deur geopend.

— Wij moeten ons haasten, zei Raffles, als ik heden nog mijn doel wil bereiken, want wij hebben minstens een uur nodig, voor wij het rotshol hebben bereikt.

Met vereende krachten werd de zware steen verwijderd, die de toegang afsloot en de vrienden klommen nu snel naar boven.

Een blik op zijn polshorloge overtuigde Raffles ervan, dat het een paar minuten over elf was, toen zij de ruimte bereikten, die als zijn graf bestemd was.

Brand opende nu de kleine koffer, die zij hadden meegenomen en nam er een stevig touw en een touwladder uit. Raffles wierp dit touw over de dwarsbalk, die de stoot der slede had veroorzaakt. Brand ging met de voeten op het touw-einde staan om het afglijden te verhinderen en hield het met beide handen vast.

Daar beide vrienden zo wat even zwaar waren, kon Raffles gemakkelijk naar het einde der glijbaan naar boven klimmen. Toen onderzocht hij de inrichting der slede. Deze was zeer eenvoudig. Een gewicht van ongeveer negentig pond hield de slede op de hellende baan steeds bovenaan. Als deze echter door een zwaardere last werd bezwaard, moest deze wel naar beneden glijden om, als de last er van was afgenomen, weer naar boven te glijden.

Raffles schoof nu langzaam naar boven, waarbij hij het gewicht eveneens naar boven werkte.

Toen Raffles boven was aangekomen, verlichtte hij met zijn zaklantaarn het luik, dat, zoals hij wist, naar de vertrekken van Lady Ethel voerde. Het was aan die kant van zeer eenvoudige constructie. Het luik werd gesloten gehouden door twee knippen, die door de druk van het luik dichtsnapt en die van de andere zijde waarschijnlijk door een veer konden worden geopend. Aan deze zijde konden ze door een druk van de vinger ingeduwd worden.

Nadat Raffles zich hiervan had over-

tuigd en dus wist, dat hij in geval van nood van deze slede gebruik kon maken om te vluchten, besloot hij een poging te wagen om in het luik een gat te boren om naar binnen te kunnen zien.

Hij luisterde. Niets verroerde zich. Raffles haalde een fijne boor die hij uit het handkoffertje genomen en in zijn zak gestoken had te voorschijn en maakte zonder daarbij het minste geluid te maken, een gat, waardoor hij in het vertrek kon kijken.

Hij zag Lady Ethel aan tafel zitten. Voor haar stond een geopend ijzeren kistje.

Het hoofd in de hand geleund, zat zij in enige papieren te lezen.

Er werd op de kamerdeur geklopt en Lady Ethel vroeg:

— Wie is daar?

Een stem antwoordde:

— Ik ben het, John.

Zij stond op, ging naar de deur en schoof de grendel terug.

John trad binnen.

— Wat is er?

— Lord Arthur verzoekt u, een ogenblik bij hem te komen. Hij voelt zich niet al te wel.

— Ik kom dadelijk. Ook ik voel mij niet goed. Het plotseling verschijnen van die man heeft mij meer opgewonden dan ik dacht. Ik word oud. Ik word door dromen geplaagd. Ik kan het denkbeeld niet van mij afzetten, dat ons huis een ongeluk dreigt. Heb je goed voor alles gezorgd?

— Mylady kan geheel op mij vertrouwen; hij zal uw rust niet meer storen.

Raffles, die dit gesprek hoorde, balde onwillekeurig de vuist bij deze woorden.

Lady Ethel vervolgde:

— Ik ben van je trouw overtuigd, maar toch kan ik de angst niet van mij afzetten. Ik geloof, dat het beter is, als ik die papieren vernietig. Daar juist nog las ik de brief, die mijn echtgenoot aan Harry had geschreven om hem terug te roepen. Ik moest de brief onderscheppen wilde ik niet de ellendeling, die ik haatte, hier als heer en meester zien binnentrekken. Maar laat ik nu naar Arthur gaan.

Lady Ethel deed de ijzeren cassette dicht en zette deze weer in de muurkast, waaruit zij ook het vergassingsapparaat en het poeder had genomen. Toen verliet zij met John de kamer.

Raffles wachtte enige tijd, of er niet iemand zou terugkomen. Toen schoof hij de knippen met zijn vinger terug, opende onhoorbaar het luik en glipte de kamer binnen. Hij snelde naar de kast, die Lady Ethel had opengelaten en sloeg het deksel van de ijzeren cassette open.

Een perkament, dat hij reeds in het hotel in orde had gemaakt, haalde hij te voorschijn en legde het in de cassette. Toen ging hij naar zijn schuilhoek terug.

Hij behoefde daar niet lang te wachten, toen de deur geopend werd en Lady Ethel, gevolgd door John, de kamer binnentrad. Deze moest zijn meesteres, die zich nauwelijks op de been kon houden, ondersteunen. Zwaar liet zij zich in een leunstoel vallen en steunde diep. Zij drukte de handen op haar borst en fluisterde:

— John, wat scheelt mij?... ik geloof, dat mijn einde nadert... Dat angstgevoel...

— Zal ik de dokter halen? vroeg nu John.

— Neen. Dat zou maar opzien wekken en ik wil niet, dat mijn zoon hoort dat ik niet goed ben. Het wordt al wat beter. Zeg aan je vrouw, John, dat zij gekleed te bed moet gaan. Als ik haar nodig heb, zal ik haar bellen. Ga nu.

John verdween. Lady Ethel deed het licht uit en begaf zich naar haar slaapkamer, dat aan de torenkamer grensde.

Van de kerktoren te Inverary weerklonken twaalf slagen door de donkere nacht.

Zacht werd het luik in de muur van de torenkamer geopend en er kwam een gedaante te voorschijn, die in een lange, zwarte jas was gekleed.

Geluidloos als het ware, zweefde de gedaante naar de deur, opende deze, ging de slaapkamer binnen en boog zich heen over de slapende.

Lady Ethel scheeg door benauwde

dromen te worden gekweld, want een zacht gekreun ontsnapte haar lippen. Plotseling vloog zij met een kreet van schrik overeind en staarde met wijd opengesperde ogen naar de gedaante, die aan haar bed stond.

De wolken schoven uiteen, en spookachtig viel het maanlicht door de ruiten op het gelaat van de gedaante.

In starre ontzetting keek Lady Ethel naar de roerloze figuur.

— Henry, jij?... Kom je mij halen? kwam het haast onhoorbaar van haar lippen.

Onbeweeglijk, als een marmeren beeld, stond daar de gestalte. Zelfs de lippen schenen zich niet te bewegen, toen een doffe grafstem zei:

— Ja. Ik ben Henry. Ik kom om u te waarschuwen. Gij hebt een zware schuld te boeten. Doe het terstond, anders is het wellicht te laat en zult ge geen rust in uw graf vinden. In uw cassette zult ge een document vinden, dat uw schuld-bekentenis bevat. Zet er uw handtekening onder. Direct. Doe het, nu ge nog kunt.

Langzaam achteruit zwevende, verdween de gestalte achter de gordijnen van het ledikant.

Lady Ethel had in nameloze ontzetting geluisterd. Thans echter, nu de verschijning verdwenen was, verdween de beklemming. Zij kon zich weer bewegen. Zij vloog overeind en drukte op de knop van de elektrische bel, die boven haar bed was aangebracht.

Half opgericht riep zij uit:

— Bessie. Bessie. John.

Even later werd de deur geopend en de huishoudster snelde de kamer binnen, gevolgd door haar man.

Lady Ethel was op het bed neergezonken. Haar ademhaling ging moeilijk en zwaar.

De huishoudster liep naar het bed van haar meesteres en richtte haar op.

— Wat scheelt er aan mylady? vroeg zij.

— Daar, daar... Het spook...

John, die het bijgeloof en de angst voor spoken van zijn meesteres kende, hechte niet veel waarde aan deze krenten en zei:

— Mylady heeft gedroomd. Wil ik mylady een kalmerende drank geven?

Lady Ethel knikte zwijgend. De huishoudster had snel wat uit een fles geschonken en bood de lepel haar meesteres aan.

Zij goot de drank naar binnen en zei op doffe toon:

— De geest van mijn echtgenoot, van Lord Henry, was hier. Hij stond hier bij mijn bed. Ik herkende hem direct.

John haalde de schouders op en keek in het vertrek rond. Er was niets te zien. Plotseling riep Lady Ethel uit:

— De cassette, geef mij de cassette.

John gehoorzaamde. Zijn meesteres opende met koortsachtige haast het deksel. Bovenop lag een vel parkament. Zij wierp er een blik op en zonk met een diepe zucht in de kussens.

De inhoud bewees haar, dat dit werkelijk de bekentenis was, die zij volgens de wil van de verschijning moest ondertekenen. In haar bijgelovige angst was zij er nu vast van overtuigd, dat die gedaante werkelijk de geest van de gestorven Lord Henry was geweest.

— Inkt... Een pen... hijgde zij.

Toen men haar het verlangde had gebracht, zette zij haar naam met een laatste krachtsinspanning onder het document, legde het op zijn plaats en wierp het deksel der cassette dicht.

De huishoudster nam het ijzeren kistje van het ziekbed en zette het op tafel. Toen zij zich over haar meesteres heenboog, hoorde zij dat haar ademhaling snel en onregelmatig was. De lippen waren blauw en koud.

Plotseling richtte zij zich op en riep met hese stem:

— Benauwd... benauwd... ik sterf... Ik weet het, de doden staan weer op. Ik kom, Henry, ik kom.

Met de hand op de borst gedrukt, zonk zij achterover en een zacht gerochel klonk uit haar keel.

Vol angst had de huishoudster zich over de stervende gebogen en zei:

— Snel, John, wek Lord Arthur. Ik geloof, dat zij sterft. Ik zal dadelijk naar Lady Mabel gaan. Wij mogen geen ogenblik verliezen.

De huishoudster en John verlieten

snel de kamer, die in halve duisternis was gehuld.

Op dit ogenblik werd het luik in de muur weer geopend en Raffles, die zijn vermomming had afgelegd, kwam de slaapkamer binnen.

Snel naderde hij de tafel en greep de cassette.

Lady Ethel sloeg nog eenmaal de ogen op. Toen zij Raffles zag in het zwakke licht, kwam het haar voor, alsof de geest van haar stiefzoon, die zij door verdrinking aan de dood had willen ondergaan, was verschenen en met een doodscreet viel zij in de kussens terug.

Raffles wierp nog een blik op de dode en mompelde:

— Dit is het beste. Nu is zij aan de

aardse rechter ontkomen.

Daarop verdween hij met de cassette in de donkere gang.

De glijbaan bracht hem snel en zeker naar de plek, waar Brand hem wachtte.

De Grote Onbekende opende daar de cassette en nam er de papieren uit, die zo belangrijk waren voor Harry Danby. Ook de brief aan diens vader werd gevonden. Raffles liet de verdere inhoud der cassette onaangeroerd.

Hoewel zijn zending nu vervuld was, voelde hij zich toch niet innig verheugd. De plotselinge dood van Lady Ethel had hem sterk aangegrepen.

De twee vrienden verlieten de geheime gang en waren spoedig weer in hun hotel te Inverary terug.

HOOFDSTUK IX.

BIJ DE VALSE MUNTERS

Hoofdinspecteur Baxter had van de Lord-Chief-Justice te Londen verlof gekregen om naar Edinburg te gaan met het doel de valse munters op het spoor te komen en zo mogelijk de onvindbare Raffles bij deze gelegenheid tevens te pakken te krijgen.

Inspecteur Sullivan, de secretaris van de hoofdinspecteur met wie hij in de meeste gevallen samenwerkte, was hem als hulp meegegeven.

Scotland Yard had zich in verbinding gesteld met de politie van Edinburg door een uitvoerig telegram en daar zou men hem een inspecteur en tien agenten ter beschikking stellen, zodat Baxter twaalf man tot zijn dienst had.

De kranten hadden er melding van gemaakt dat er onomstotelijke bewijzen omtrent de herkomst van het valse geld in handen der politie waren gevallen.

Nadere mededelingen zouden volgen.

Gedurende de reis en tot vervelenstoe zei Sullivan herhaaldelijk dat zij stellig niets zouden vinden, als Raffles zijn

woord niet hield en hun verder de weg wees.

Baxter meende daarentegen dat het ook zonder Raffles' hulp wel zou lukken, het goede spoor te vinden.

— Ik ben ervan overtuigd, zei hij, dat wij binnen vierentwintig uur de bende in handen hebben. En even zeker ben ik ervan, dat wij Raffles te pakken zullen krijgen.

— Ik geloof niet, dat Raffles iets te maken heeft met de valse munters, meende Sullivan.

— O, neen, zei Baxter, waarom heeft hij dan dat briefje gestuurd?

— Maak u niet kwaad, zei Sullivan, en bedenk, dat Raffles bij al zijn streken steeds de gentleman is gebleven. Hij heeft altijd het grootste deel van dat, wat hij heeft gestolen aan armen en behoeftigen besteed. Raffles zal nooit een valse munter geworden zijn.

Baxter mopperde wat en ging in een hoek zitten.

Aldra zou Baxter voor de zoveelste maal zien dat Sullivan gelijk had. In

Edinburg aangekomen begon het speurwerk, maar alle moeite was vergeefs.

Alle verdachte huizen werden afgezocht; alle postkantoren werden bewaakt, daar men meende, op deze manier de man te kunnen arresteren, die de brief, aan Baxter had gezonden.

Alles bleef echter zonder enig resultaat.

Zodra Baxter in de buurt van Sullivan kwam, werd hij uiterst nerveus, want het kwam hem voor, dat diens gelaat voortdurend een spotachtige glimlach vertoonde.

Daar alle nasporingen tevergeefs waren geweest, besloot Baxter in de namiddag onafgebroken op het station te blijven.

Het werd al later en later. De door Raffles aangekondigde brief kwam niet. Zenuwachtig keek Baxter rond, maar Sullivan zat behaaglijk in een stoel aan het venster en keek op straat.

Baxter was kwaad op Sullivan, omdat deze daar zo kalm zat, alsof de hele zaak hem niets aanging, terwijl hijzelf bijna barstte van innerlijke woede.

Eindelijk kon hij zich niet langer inhouden en zei:

— Ik begrijp niet, hoe gij zo onverschillig kunt zijn.

Glimlachend wendde Sullivan zich naar hem om en zei:

— Maar beste hoofdinspecteur, waarom zou ik me zo opwinden? Raffles zal ons de rechte weg wel wijzen, zo gauw als de tijd daarvoor is gekomen.

— Je schijnt niet te weten, zei Baxter, dat het al elf uur in de avond is en dat er nog steeds geen boodschap is gekomen. Raffles heeft ons voor de mal gehouden en ons naar Schotland gelokt. Wie weet, wat er intussen in Londen gebeurt. Hij is bang voor mij en wilde mij daarom uit de weg hebben.

Sullivan glimlachte en keek zijn chef rustig aan.

— Wel, hoofdinspecteur, eerlijk gezegd, heb ik nooit iets gemerkt dat Raffles enige vrees voor u koesterde.

Hij is hier en zal zeer zeker woord houden. Het is elf uur, dus hebben we nog een uur de tijd, voor de derde dag verstreken is. In dat uur heeft Raffles

ruimschoots gelegenheid zijn belofte na te komen. Halo, wat is dat?

Sullivan zei dat, daar hij zag, dat er een politieagent van het hoofdbureau met een brief binnenkwam en van de een naar de ander keek, alsof hij niet wist aan wie de brief te overhandigen.

Baxter, die na de woorden van Sullivan, opnieuw had willen opstuiven, zag de politieagent nu ook, nam de brief aan en ziende, dat deze aan hem geadresseerd was, scheurde hij de enveloppe open.

De brief was met de juist binnengelopen laatste trein uit Oban aangekomen en droeg het poststempel van Inverary, de hoofdstad van het graafschap Argyll.

— Ziet u wel, hoofdinspecteur, dat ik gelijk had, riep Sullivan lachend uit.

Baxter antwoordde niets.

Hij opende de brief en las:

Het spijt mij dat ik, naar ik gehoord heb, u zoveel onnodige moeite heb veroorzaakt. Ik had u toch geschreven, dat ge voor het einde van de derde dag niets zoudt horen.

Deze brief zend ik met de laatste trein uit Oban. Dat was nodig, omdat gij anders hier eerder zoudt verschijnen, dan ik u kan veroorloven, daar gij eerst morgenochtend om acht uur ter plaatse moogt zijn.

Neem de eerste trein uit Edinburg en ga naar Dalmally. Vandaar met een bus tot gij aan de straatweg komt, die van de Branderpas bijna rechtaan loopt naar het kasteel Eaglestone.

Aan de kleine poort van het kasteel zal een oude, dove bediende op u wachten, die u naar de werkplaats van de valse munters zal brengen. Neem een aantal politieagenten mee. Maak echter vooral geen lawaai, daar dan niemand van uw mannen zijn leven zeker is. De oude bediende zal u erheen brengen.

Ik hoop, u morgenavond zelf te zien en te spreken en hoop door deze aanwijzing op uw welwillendheid te mogen rekenen.

Baxter was stom verbaasd toen hij de brief gelezen had.

Hij reikte deze Sullivan toe en zei:

— De brutaliteit stijgt ten top. De vent wil mij niet alleen zien, maar spreken ook. Hij denkt zeker, mij niettemin nog te kunnen ontsnappen. Wacht maar mannetje. Deze keer krijg ik je zo zeker alsof je reeds achter de tralies zat.

Sullivan antwoordde daarop niets maar schudde heel bedenkelijk het hoofd.

Daar er geen andere verbinding van uit Edinburg was, moest Baxter er wel toe overgaan de aanwijzing te volgen, die Raffles hem had gegeven.

Op zijn verzoek gingen de politieagenten mee naar Dalmally. Daar werd het troepje nog met drie man versterkt, zodat Baxter nu vijftien man tot zijn beschikking had.

Om half negen s' avonds bereikte men de kleine rotspoort.

Baxter liep vooraan en toen hij de hand op de kruk wilde leggen, ging de poort open en in de donkere opening verscheen een stokoude man. Hij had een lange, zwarte wijde jas aan en een witte baard hing hem tot over de borst. De ogen waren achter een grote blauwe bril verborgen.

Baxter vroeg terstond:

— Waar is Raffles?

De oude man keek hem een ogenblik strak aan, en zei toen, zich op vertrouwelijke wijze tot Baxter overbuigend:

— Lepels? Neen ze maken geld.

— Ik vraag waar Lord Lister is, herhaalde Baxter nu veel luider.

— Ja, knikte de oude man, het zijn listige beesten.

— Zeg eens, wil je me voor de gek houden? riep Baxter boos uit.

Nu waren Sullivan en de politieagenten genaderd; de eerstgenoemde zei tot zijn chef:

— Kalm, kalm, hoofdinspecteur. Gij hebt toch gelezen dat die oude man doof is.

De oude had met ingespannen aandacht de woorden van Sullivan's lippen trachten te lezen en zei met een hoofdknik:

— Of het diefstal van een stooft is? Natuurlijk is alles gestolen. Ga nu mee, heren, ik zal u geleiden.

Toen allen in de donkere gang waren, sloot de oude man de houten, met ijzer beslagen poort zorgvuldig. Baxter, Sullivan en nog enige politieagenten hadden dadelijk hun zaklantaarns aangeknipt om te kunnen zien, waar ze waren en om zich, zo nodig, bij een mogelijke aanval te kunnen verdedigen.

Het was nu goed licht in de gang.

De oude man scheen te geloven, dat men hem wilde bijlichten en met zijn van ouderdom bevende stem zei hij:

— Dank u wel, heren, dank u vriendelijk. Ik kan nu genoeg zien.

Langzaam op een stok geleund, ging de oude man hen voor.

Baxter zou in zijn ongeduld graag zo vlug mogelijk zijn voorgelopen maar de grijsaard strompelde slechts met kleine pasjes, zodat Baxter zijn ongeduld moest bedwingen.

Zonder enig leven te maken trok de kleine troep door verscheiden gangen verder.

Voor een zware, met ijzer beslagen deur, bleef de oude man staan en zei, zijn stem tot fluisteren latende dalen:

— Gaat u naar beneden, heren, maar heel zacht, heel zacht.

Hij opende de deur en de beampten zagen een smalle wenteltrap, die in de rotsen uitgehouwen, in een bijna loodrechte diepte voerde.

De zenuwen der mannen waren nu tot het uiterste gespannen. Ieder had zijn zaklantaarn in de gordel gehangen, de wapenstok in de linkerhand, in de rechter een geladen pistool. Zo trok de stoet, door de grijsaard geleid, naar de diepte.

Onwillekeurig telde Sullivan de treden, die men afgang. Het waren er niet minder dan vijfendertig. Toen zij de trap af waren bevonden zij zich in een rotshol, dat groot genoeg was om plaats te bieden voor allen.

De grijsaard had herhaaldelijk de vinger op de mond gelegd, ten teken, dat niemand mocht spreken. Nu wees hij met een stom gebaar naar een deur in de hoek van de ruimte en duidde door

tekens aan, dat men deze deur moest openen.

Uit de daarachter gelegen ruimte hoorde men een stampend, dreunend geluid. Af en toe konden zij menselijke stemmen horen. Baxter, die de oude man steeds op de voet was gevolgd, beduidde door een teken, hoe de mannen zich moesten opstellen. Toen ging hij naar de deur, legde zijn hand op de kruk en stiet de deur, die niet gesloten was, met één ruk open.

De beambten, die om hem heen stonden, drongen terstond de ruimte binnen, terwijl de achtersten zich haastten te volgen.

Men zag hier een tamelijk groot, onderaards hol, dat in de rotsen was uitgehouden. In een nisvormige ruimte, die naar boven een rookuitgang scheen te hebben, brandde een reusachtig vuur. Rondom stonden enige machines en op een tafel lagen allerlei vormen met metaal en daarnaast stapeltjes gemunt goud en zilver.

Toen de politiemannen zo plotseling binnendrongen, waren drie mannen druk aan de arbeid. Door het stampen der machines hadden zij in het eerste ogenblik het openen der deur niet gehoord.

De eerste, die het gevaar bemerkte, was de oude bediende van lady Ethel, John Webster, die juist een pan met gesmolten zilver met een tang van het vuur wilde nemen.

— Verraad, riep hij met luide stem en tegelijkertijd wierp hij de pan met gloeiend metaal naar een der politie-beambten, die het meest vooraan stonden.

Het metaal spatte hoogop, waarvan een gedeelte de benen van de man trof, die van pijn brulde en toen neerzonk.

Op hetzelfde ogenblik, dat Webster de pan wegslingerde, had Baxter zijn revolver getrokken en vuurde. De valse munter stortte, midden in het hoofd getroffen, ruggelings in het haardvuur.

Toen de andere politieagenten dat zagen, klonk een kreet van woede. In een oogwenk hadden zij zich op de andere valse munters gestort en deze geboeid.

Websters lichaam was van de haard gegleden; zijn kleren hadden vuur ge-

vat. Een deel der politiemannen was bezig, de beginnende brand te blussen, die voor allen een wisse dood zou hebben betekend.

De grijsaard, die de politiemannen had geleid, ging nu naar Baxter en vroeg:

— Is deze brief voor u, sir? Zijt gij Baxter?

Baxter knikte, nam een brief uit de bevende hand van de oude man en opende de enveloppe.

Hij las:

Ik heb mijn woord gehouden. Ge hebt het hol met de valse munters gevonden en bovendien heb ik het genoeg gesmaakt u te kunnen zien en spreken, want ik zelf heb u er heen gebracht.

JOHN RAFFLES.

Baxter's gelaat vertrok van machteloze woede. De schellen vielen hem van zijn ogen. Nu wist hij, wie de oude, dove bediende was. Hij keek naar hem om, maar de oude man was verdwenen.

Plotseling zag hij, vlak naast de oven, een kleine deur open staan, die hij tevoren niet had gezien. Hij begreep dadelijk, dat Raffles hierdoor verdwenen was. Hij zag, dat de deur naar een lange gang voerde.

— Vijf man blijven hier, beval hij, voor de gewonden, de gevangenen en om de brand te blussen, de anderen volgen mij.

Zonder aarzelen drong Baxter de gang binnen, die zich verderop in tweeën vertakte.

Na enkele ogenblikken stond Baxter aan het kruispunt.

Waar moest hij nu heen?

Intussen waren de andere politieagenten hem gevolgd. Hij besloot, dat de helft de weg moest volgen naar de rotsholte, waarin Raffles door de verdrinkingsdood was bedreigd.

Baxter zelf volgde met enige anderen de gang, die in de grafkelder op het kerkhof te Inverary uitkwam.

Daar deze gang zeer steil was, konden de mannen slechts langzaam vorderen.

Een eind verder struikelde Baxter over een hinderpaal. Toen zijn mannen met hun zaklantaarns bijlichtten, zagen zij Baxter languit op de grond liggen. Onder hem lag, zoals het bleek, een oude man. Met alle twee zijn handen greep Baxter naar het hoofd om dit op te tillen, maar hij hield slechts het witte haar in de hand, een grijze pruik, een valse baard en een lege jas.

Met een kreet van woede slingerde Baxter de pruik van zich af.

— Alweer ontsnapt, klonk van zijn lippen.

Sullivan, die hem op de voet gevolgd was, kon slechts met moeite zijn lach bedwingen.

Baxter liet zich echter niet ontmoedigen. Hij sprong op en snelde verder de gang door.

Zijn mannen volgden hem en weldra was het einde van de gang bereikt. Maar daar stonden zij voor nieuwe hinderpalen.

Een der politieagenten was de oude man, die hen naar de valse munters gevoerd had, gevolgd, en wilde hem arresteren. Maar die oude man scheen ineens over grote kracht te beschikken. Hij wachtte de politieagent kalm af en gaf hem toen een zo geweldige vuistslag, dat de man neerzank en tegen een muur bleef liggen. De oude man, niemand anders dan Raffles, keek nog even naar hem en maakte zich toen haastig uit de voeten.

Hoe vlug Raffles ook met zijn vriend Brand was gevlucht, had hij toch niet verzuimd de uitgang van de geheime gang naar het familiegraf stevig af te sluiten.

Op dat ogenblik wisten de politieagenten dan ook niet, waar ze heen moesten.

Radeloos stonden allen voor de muur en belichtten de vochtige stenen met hun zaklantaarns.

— De schurk kan toch niet door de aarde zijn gezonken, mopperde Baxter, hier moet dus ergens een uitweg zijn.

— Zou Raffles ons niet in een val

hebben gelokt en langs een andere weg zijn verdwenen? vroeg Sullivan.

Woedend wendde Baxter zich van hem af. Hij verwaardigde zich niet daarop te antwoorden.

De politieagenten gingen nu overal zoeken en lichtten met hun zaklantaarns langs de wanden. Ten slotte ging Baxter plat de de grond liggen en klopte tegen de muur.

Zijn pogingen werden ten slotte met goed gevolg bekroond, maar daar hij te grote kracht had aangewend, schoot niet alleen de grote steen naar beneden, maar gleed hij zelf ook eensklaps door het gat.

Hij stiet een luide kreet uit en trachtte zich met de handen ergens aan vast te houden. Dit gelukte hem echter niet; zijn handen sloegen in de ledige ruimte en met een harde smak sloeg zijn lichaam neer op de onder de opening staande doodkist.

Het hout kon die stoot niet weerstaan en barstte krakend uit-elkaar.

Baxter, die bij het licht van de zaklantaarns der agenten de doodkist uit elkaar zag splinteren, schreeuwde het uit van de schrik, want hij dacht op een lijk te komen liggen.

Groot was daarom zijn verbazing, toen er geen menselijke beenderen, zoals hij dat verwacht had, maar gouden en zilveren munten door de ruimte vlogen.

Aldra was hij van zijn verbazing bekomen en had hij zich weer opgericht uit zijn benarde positie. Hij riep de agenten toe, hem direct te volgen.

Dat ging goed tot Sullivan aan de beurt kwam. Deze was met geen mogelijkheid te bewegen in het gewelf af te dalen. Hij vond de opening veel te klein en alhoewel de politieagenten hem aanboden te helpen, bleef hij weigeren.

— Dank je wel, zei hij, denk je dat ik mijn armen en benen wil breken?

Al spoedig echter bleek, dat het Sullivan niet aan verstand ontbrak. Hij ontdekte de geheime uitgang en nu ging de grote steen los, die als toegang diende.

Baxter hield zich niet lang bezig met het onderzoeken van de geheimzinnige

doodkist, maar spoedde zich naar de stad, waar hij links en rechts informeerde.

Het duurde niet lang of de politiemannen wisten, dat de gezochte logeerde in het hotel De Koningin van Schotland. Men spoedde zich terstond daarheen, maar moest daar vernemen, dat de Grote Onbekende reeds met zijn vriend vertrokken was.

Baxter telegrafeerde terstond naar het spoorwegstation van Oban.

Enige uren van spanning volgden nu voor de hoofdinspecteur en ten slotte kwam uit Oban het bericht, dat men de gezochte niet had gevonden.

Al kon Baxter ook tot zijn grote teleurstelling de gentleman-dief niet vatten, toch troostte hem de lof der Engelse pers, dat het hem gelukt was, zo spoedig de bende valse munters te arresteren.

Uit het verhoor der twee overlevende valse munters bleek dat Lady Ethel, die door haar plotselinge dood de aardse straf was ontgaan, de beschermster was geweest van een internationale bende dieven en valse munters.

Tevens bleek, dat miss Mabel, de aanstaande echtgenote van Lord Arthur, alles had geweten van het werk van haar aanstaande schoonmoeder en deze zelfs in haar misdadige onderneming had gesteund.

De vrouwen hadden zich in de ontoegankelijke rotsholte veilig gewaand; toen het onheil zo snel naderde, werd Mabel aangegrepen door grenzeloze verwijfeling.

Aan wie moest zij om raad vragen?

Zij wist, dat haar de gevangenis nu wachtte en om daaraan te ontkomen, schreef zij een brief naar de politie, waarin zij mededeelde zelfmoord te zullen plegen door in de afgrond te springen. Maar hoe men ook zocht haar lijk werd nimmer gevonden, hetgeen trouwens ook onmogelijk was, daar zij in stilte verdween en nimmer meer iets van zich liet horen. Het was haar gelukt haar spoor volkomen uit te wissen en nam de vlucht naar Ierland, waar zij bij familieleden een onderkomen vond.

Lord Lister was natuurlijk niet naar

Londen teruggekeerd, daar hij de politie om de tuin wilde leiden. Hij zond van uit Leith, de havenplaats van Edinburg, aan Harry Danby een brief met alle documenten en een grote geldsom en deelde in de brief mede, dat hij van plan was voor enige tijd uit Engeland te verdwijnen.

Danby had nog steeds getwijfeld aan de goede gevolgen der onderneming en hij kon dan ook ternauwernood zijn ogen geloven, toen hij tenslotte de documenten in handen had, die hem zijn goed naam teruggaven en hem meteen tot een rijke erfgenaam maakten.

Tranen van vreugde rolden de zwaarbeproeft jongen langs de wangen en in oprechte dankbaarheid dacht hij steeds aan Lord Lister, die op zo onbaatzuchtige wijze voor de zoveelste maal een verworpeling der maatschappij, een schandelijk miskend en onschuldig man, wederom in zijn rechten had hersteld, waarop hij de volle aanspraak had.

Daar Danby thans kon bewijzen, dat de smet, de blaam, die vele jaren op hem had gerust en zijn leven had vergald, ten onrechte was geweest, maakte hij zich zodra mogelijk op naar Eaglestone.

Arthur ontving zijn stiefbroeder met open armen. Deze ongelukkige man was in korte tijd van een levenskrachtig mens tot een gebogen grijsaard geworden, want loodzwaar drukte op hem het onrecht gepleegd door zijn moeder, die wel veel van hem had gehouden, maar toch steeds de baas over hem had gespeeld.

Zij had ook Mabel als echtgenote voor hem bestemd, maar hij was maar al te blij, dat deze vrouw gevluht was. Hij beschouwde de komst van zijn broeder als een bevrijding en was gelukkig, dat deze in zijn rechten kon treden. Danby beloofde de jongeman steeds tot steun te zullen zijn.

Door het proces, dat tegen de valse munters was gevoerd, was het de broeders onmogelijk geworden, in Engeland te blijven.

Arthur sloot zich gaarne bij Harry Danby aan en toen deze voorstelde om naar Australië te vertrekken en daar

een grote boerderij tevestigen, volgde hij hem met dankbaarheid.

Toen het de broeders gelukt was, het kasteel Eaglestone te verkopen voor een goede prijs, werd het geld besteed voor de reis naar Australië.

Zozer Harry Danby vroeger door het ongeluk was achtervolgd, zo rijkelijk bloeide thans het geluk voor hem op.

Ook voor Arthur verdween mettertijd de herinnering aan de zware slagen, die

hem eens hadden getroffen.

De boerderij die zij stichtten nam steeds in omvang toe en de producten van de bezittingen der gebroeders worden thans op de wereldmarkt op hoge waarde geschat.

Zij hebben niet veel kennissen, maar elk jaar komen gedurende een maand twee zeer geziene gasten logeren. Die twee zijn Raffles en Brand, die op de boerderij van hun avonturen een poosje komen uitrusten.

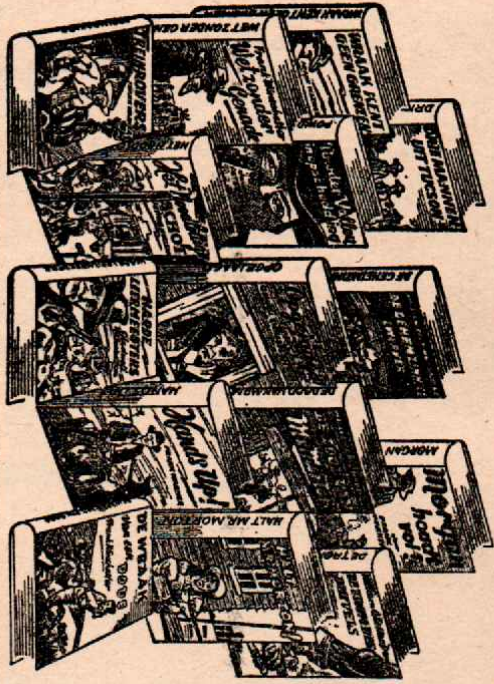
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De bedrogen dief

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Treurovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige Schot** door Arthur Nuttall
3. **Harde Leermeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige zwerfver** door Arthur Nuttall
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zandea de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L. _____
ADRES: _____